

سۈنەياتىگىن

دوتار چۇغلرى

عبدالقادىر مرادى

اۋزىپكچەگە اۋگىرۈۈچى:

ايشانچ تۈرە

سۈنەياتگن دوتار چۈغلرى

(رومان)

عبدالقادىر مرادى

اۋزىكچىگە اۋگىرووچى:

ايشانچ تۈرە

کتاب بېلگېلری:

- کتاب آتی: سؤنه یاتگن دوتار چؤغلری
 - یازووچی: عبدالقادر مرادی
 - اؤزبېکجه گه اؤگىرووچی: ایشانچ توره
 - ادیتور و نشرگه تیارلاوچی: محبوب الله توران
 - کتاب بېتلیرینی ترتیبگه سالووچی: محبوب الله توران
 - نشر اېتووچی: منگوپیدیا کتابخانه سى
 - نشر ییلی: ۱۴۰۴ هـ.ش/ ۲۰۲۵ میلادی
 - نشر یېری: قدیمگى خراسان نشریاتی – کابل
 - سان: ۱۰۰۰ جلد
-

چاپ حقى نشر اېتووچىگه تېگىشلى دىر .

بسم الله الرحمن الرحيم

چاغداش ادبیاتیمیز مسئله‌لری

بیلەمن، چاغداش ادبیاتیمیز حقیده گپیریش ەلی ابرتە. نېگە دېگندە، اونینگ مضمونی تیرن، سلماغی کوچلی، بۆیی یوکسک، شکلی رنگمە-رنگ، یوکی اېسە آغیر. شوندهی سیناولرگە تیار اېمسلېگیمیز؛ اونگە توریش بېرە آلمەگیمیز اوچون بو حقدە سۆز یوریتیش ەلی بروقت. بوندەی ادبیات، اصلیدە، غیدن بیر ملتگە «وحی» قلیب توشیریلمەیدی البتە. کتە و اوزلوكسیر مطالعە، تینیمسیر حرکت، آغیر محنت، فداییلیک، مسئولیت و اوزاق تجربە حسابیگە انه شوندهی اولکن ادبیاتگە اېریشیش ممکن بۆلەدی. بو شرط-شرایطلر بیزدە افسوس کە شکلنمەپیدی. چاپەیاتگن، یوگورەیاتگن قلم یوق تۇغریسینی آیتگندە. نېگە؟ ایجاد کیشیسی اۆزینی شو هواگە ماسلب، یۇقاریدەگیلرنی عملگە آشیرسە بۆلمەیدی می؟ بۆلەدی. کتە-کتە دعوالرنی قیلمسدن، ایشنی سواددن باشلەسک. علمدن اۆزیمیزنی یۇقاری تۆتمەسک؛ بیر عمر طلبەلیکنی بۆینیمیزگە آلسک کینە کاسەمیزنینگ تگی آقرر. یۇقسە، اۋشە اېسکی حمام، اېسکی طاسلیگیمیزچە تورەبېرەمیز اۆرنیمیزدە. قلملر انچە سېکین، آقسب قیمیرلەپیدی، بیراق، یېلیب-یوگوریب چاپەی دەسە اۋقیش و کتە تجربەگە سوغاریلگن یارقین بۇیاق یېتمەیدی.

تن آلیب آیتیش کېرەك کە، بیز قلمکشلر کېرەكسیر عنعنەلر، شکل و قاعدەلر قایبغە ییقینیب کېتگنیمیز. قایقلرنی یاریب چیقیب، طرفە فکرلر دنیاسیگە کیرەی دەسک، بیلگنلریمیز تۆسقینلیک قلیب تورگنگە اۋخشەیدی. ەمەدن

مهمی اۋزبېكچىلىك ذهنيتميزده افكارلىك قصورى بار. انچه آرقه ده قالگن، اۋته تۋپارى، معيشي خلققه ايلنيپ قالمه ييميزمى؟ يازەياتگنلر ييميز جمعيتمىز روحيىتى نىنگ حقيقي كۈزگۈسى. بو كۈزگۈده اۋزيمىزنى عنعنوي قىافەمىزنى كۋرەمىز. تۋغرى، بو نرسە تفكر آينه سىگە قى تاماندن و قندەى كۈز يىلن قرەشگە باغلىق. هر كىم هر خىل كۋرەدى اۋزىنى كۈزگۈده. همه گپ شونده كه، آينه مىز سىنيق و خيره. اونى باشقه نرسەلرگە اۋخشىب، يەمب، اولب، قورەب، بوت قىلىپ بۆلمەيدى.

چاغداش ادبياتىمىزنىنگ ياشى اونچەلىك اوزون اېمس. «بارىگە برکه»، - دېب آيتەدىگن بۆلسك، اوزاغى يىلن سۈنگى ۳۰-۴۰ يىلدىن نرىگە اۋتمەيدى. شوندىن بويان شەردىر، نئردىر - قاغدىلر قارەلنىپ كېلەيدى. منە شو يازگنلر ييمىز، بلكە، تېرك سەلىب، توتىادېك كۈزلرگە سۈرىلر، بلكە، اولر آشقال-اخلت ايدىشگە آلىب بارىپ تىشلىشگە دە يرەمس. بو نرسە تارىخده كۆپ بارە كۈزەتىلگن. بۈندەىلرنى هيچ كىم اېسلىمەيدى. اولرنى اېسلىشگە وقت هم تاپە آلەمەيدىلر. كۋرىيسىز كه، معاصر شەرىت و نئرىمىزنىنگ اساسچىلرى؛ قۇللرىدە مِياق^۱ تۈتگن دارغەلرى قارانغى يابانده^۲ كاروان سىز بۆلىپ، قطارىدىن اوزىلىپ قالىدى...

ايزلەى-ايزلەى تاپگنىم

خوش، جنوبي توركىستان اۋزبېكلرى ادبياتىنىنگ گلچراغىنى كىم دىر ياقىشى كېرەك اېمىسمى اخير؟ دارغەسى بۆلمسە دە، يۈك تشوۋچىسى بۆلىس.

^۱ مِياق: مشعلە.

^۲ يابان: دشت.

ارزیمه‌یدیمی؟ یرەشەدی، جودە یم ارزیدی. آتەسیگە رحمت، برکە تاپسین! -
دیدی خلیمیز بوندە یازووچیلرگە. بیز اۆزبکلر، ۷۰دن آشیق حکایە، بیر نەچە
ناویل (قەصە) و رومان یرەتگن یازووچیمیز بارلیگیدن احتمال بی خبردیرمیز.
بلکە، اونی کۆپچیلیک تئیر؛ ایریملر تئیمس‌دیر. توغمە نثرنویس بو
یازووچی قادر مرادی بۆلەدی.

آلدیندن آیتیب قۆیە، اونینگ بیر عیبی بار. اۆز آنە تیلیدە یازەآلمەیدی. بو
دېگنی یازووچی اۆز خلی، تیلی، مدینتی و اۆتمیشینی سېومەیدی دېگنی
اېمس. مېنینگ قرەشیمچە، آنە تیلیدە یازەآلمەگنی باعث یازووچینی هیچگە
چیقریب قۆیش انصافدن بۆلمەیدی. اونینگ کیملیگینی، یازگن
حکایەلری، تفکری دنیاسی آیتیب توریدی. بو یازووچی نینگ یازگنلری سان و
سلماق جھتیدن هم اعتبارگە لایق. اثرلری بیزدن اۆقیش و اۆزگیشنی تقاضا
قیلەدیگن ادیب. مېن کونگیل امری بیلن بو یازووچی نینگ بیر رومان،
ییکیرمەگە یقین حکایەلرینی اۆقوب چیقیدیم. مېنی اۆزیکە تارتدی بو اثرلر.
قالگنلریگە افسوس وقت تاپەآلمەيېمن...

قادر مرادی اۆزبېک ملتیکە منسوب بۆلگنی اوچونگینە، اونینگ بیتگنلرینی
اۆقینگنیم یوق. اوندەگی بدیع یوکسکلیک، اثرلیدەگی واقە-حادثەلر
خلقیمیزنینگ کېچیمیشی بۆلگنی و یشب تورگن کونلری نینگ نفسی اوف اوریب
تورگنی اوچون اۆقیدیم. اوندن اۆقینگن و اۆزگنگلریم، مېنگە قادر
مرادی چاغداش اۆزبېک ادبیاتی نینگ صلاحیتلی و بیریک نمایندەسی، دېب
آیتیشگە اساس بېرەدی.

كافكانىنگ سحرلى نفسى

جهان ادبياتىگه عليحده مکتب بۇلىب كىرگن بو يازوۋچى يىلن سىز عزيزلر يىخشى تىش سىز. دنياده كمدن-كم اديب كافكا يۇلىدن بارىب، شاه اثرلر قالديره آلگن. بويوك ايران يازوۋچىسى صادق هدايت اۋزى نىنگ «بوف كور» («بايقوش») رومانى يىلن كفكا ايزىدن باره آلدى.

اوندن كېن اۋزىمىز نىنگ كم سوقوم يازوۋچىمىز قادر مرادي كافكاچه يازىش يۇلىنى تجربه قىلدى. قادر مرادي نىنگ «سورمه و خون» (قۇلىنگىزده گى رومان)، «كىميانىنگ كۈزلرى» ينه قطار حكايله لرى عىنا، كافكا نفسى تېككن شاه بديعت نمونه لردىر. «قار ياپىنگن بابا» حكايه سىده هم كافكانىنگ نفسى اوف اورىب توره دى. قادر مرادي نىنگ اوشبو حكايه سىده سمبولىزىم و رومانىزىم عنصرلرىنى قارىشتىرىب، سىنگىدره آلگن. اديب نىنگ اوغانستان يازوۋچىلرى آره سىده يوكسك موقعى بار. اما، اونى تن آلمسلىك، توركستان-اۋزىبك اۋغلانى بۇلگنى اوچون كۈره آلمسلىك اولرده كۈپراق حكمرانلىك قيله دى. «قار ياپىنگن بابا» حكايه سىده اثر نىنگ روحيگه فتور يېتكزمه ياتگن كمچىلىك نقطه لر هم يۇق اېمس. اوشبو حكايه تېوره گيده ينه ايتماقچى بۇلگن فكرلرىمىز بار. كېنراق ادبي تدقيقاتلرده بونده ي كمچىلىكلر خصوصىده فكر بىلدىره جكمىز.

ايشانچ نۇره

تورنتو، كانادا

بیر آغیز سؤز

«سورمه و خون» دېب ناملنگن قۇلنگیزده گي اوشبو رومان، مملکتیمیزنینگ تنيقلی یازووچیلریدن عبدالقادر مرادي قلمیگه منسوب بۇلیب، او اؤزبېک ادبیاتی نینگ یارقین سیمالریدن بۇلگن استاد ایشانچ تۆره آرقه لی «سۇنه یاتگن دوتار چۇغلری» نامی بیلن اؤزبېکچه گه اؤگیریلگن.

اوشبو رومان، خلقیمیزنینگ ییللر دوامیده جبر و ستملر آستیده گي وضعیتینی نینگ بیر نمونه سی دیر. بو اثر، نه یالغیز ساده تیل بیلن یازیلیشی سببلی، بلکه خلق نینگ کونده لیک حیاتی، قووانچلی دملری، عرف-عنعنه لری، مراسملری، انسانی تویغو، آرزو-هوسلر و عایله وی تیریکچیلیکنی یخشی و مکمل صورتده تصویرله ی آلگنی بیلن هم اهمیت کسب اېته دی.

عبدالقادر مرادي، اثرلرینی عموم صورتده فارس تیلیده یازسه ده، کؤپنچه اؤزبېکانه حیات و شو خلق نینگ باشدن کېچیرگنلری تۇغریسیده قلم تېپره ته دی. بو البته که اونینگ خلق آلدیده اؤزینی مسوول حس قیلیشی و مملکتده بۇلیب اؤتگن آغیر فاجعه لردن آسانلیک بیلن کوز یومه آلمسلیگیدن کلب چقه دی.

حاضرگی کونده هم حقیقی خورسندچیلیکدن محروم بۇلیب کبله یاتگن افغانستان خلقی، اؤتمیشده جوده قیغولی کونلرنی باشدن کېچیرگن. بو

حماسه لر قاغازگه توشيريليشى اوچون عبدالقادر مرادي گه اوخشه گه ينه قنچه قلم صاحى نينگ تينيم سيز محنتى كبره ك بوله دى .

عبدالقادر مرادي، بو روماننى جوده نازك بينليك و جوشقين قلب بيلن يازگن. او بيرگينه قوشيقچى نينگ سرنوشتى بيلن باغليق بير حادثه واسطه سيده او يشه يديگن توپراقده گى حاكم وضعيت و اهالى نينگ باشيگه كبلگن معمالرنى توله ليگيچه شرحل بېره دى .

بيز بو محتكش يازووچيگه اولوغ تنگري درگاهيدن ساغليك و سلامتليك، همده ايجادي بركه آرزو قىلر اېكنمىز، ايشانچ توره جنابلرى نينگ بو روماننى ترجمه ايتيش تۇغرى سيده گى ايتىليشلىرىنى جوده يخشى بهالب، اولرگه ده تن ساغليك، روجي خاطر جمعليك و ادبي ايشلريگه استقامت و بركت ايستب قاله ميز .

حرمتلر ايله

محبوب الله توران

۱- ميزان، ۱۴۰۴ هـ. ش / كابل

سۆنەياتگن دوتار چۇغلرى

آتە-اۋغىل ايکیمیز نىق اېتمەى، جىم گىنە نا انىق و قارانغى كېلەجك تامانگە قرەب بارماقده اېدىك. آتم تویه اوستیده، رنگ و قوتى اوچگن و غمگین بیر کۆرىنىشده اېدى. کۆزلرى الیس-السلرگە قدهلگن آتم، بو سفردەسیرە ایستمەگنلرىنى اېمس بلکە، اۋزى آرزو قىلىپ يورگن نرسەنى کۆرىش ایلینجیده اېدى گویا. اما، اۋشندن کۆنگلیده قندهى دیر قۇرقوو و اضطراب. مېن بۇلسم، ساریان بالەگە اۋخشب، کاووشلریم قۇلتیغیمده؛ قۇلیمده اېسە تویهنینگ نۇختهسى؛ جانورنینگ آدیملشىگە قرەب، آياق یلنگ، سېکین-سېکین يوریب بارەمن. آتە-بالە ايکیمیز هم توشکونلیککە توشگنمیز و جوده خفه اېدىك. آتمگە کۆز قیرى تشلەدیم، قرەسم آتم نظریمدە قدرتلى، شان و شوکتلى بیر شاهگە اۋخشب کۆرىندى؛ شوندهى شاه کە، او آخر-عاقبت، مجبوریت و چارەسیزلیکدن اۋز تاج و تختینى تشلب، قۇلى بۇم-بۇش حالده يورتیدن بدرغە اېتیلگن؛ قووغون قیلینگن بیر احوالده بارەپیتی. قرەب باقسم او همە نرسەسیدن امیدینى اوزگن، مغلوبیتدن ناعلاج سفرگە چیققن بیر سلطانگە اۋخشەیدى؛ شوندهى سلطان کە، یخشیلیکلرى طفیلی فقرالرى اونگە یالباریب: «هە کېتمنگ حضرتیم!»- دېه اېتگىگە یاپیشیب آگندېک گویا. اما، کېکسەیب قالگن، جهان

حکمداری آتم اۋشە تابەدە دنیاگە قۇل سىلکىب، بار-يۇغىنى تشلب
 كېتىشگە مجبور اېدى. احتمال موھوم آرزولرىگە اېرىشماقچى بۇلىب،
 قىسى دېر يورتگە، ياپىق بىر تەقدىرگە يېتەيىن، دېب سفرگە چىقىشگە مجبور
 اېتىلگندى. مېن اۋزىم اېسە رويالرى دنياسى بۇش و موزلب قالگن؛ قلىب
 بوتون آرزولر گۇرستانىگە اىلنگن؛ ناکام، نامراد و مغلوبىتگە اوچرەگن بىر
 شەزادەگە مېنگرەيمەن. مېن ھەم يۇقاتگن آرزولرىم بېلگىسىنى كۆررەن، دېبە
 فقط اوزاق-اوزاقلرگە تىكېلەمەن. آتە-بالە گویا، قۇلدن بېرگن بىر
 نرسەلرگە يېتەمىز، دېگن اميد بىلن كېتماقەدە اېدىك. ناچارلىكدن ھەم
 نرسەسىنى قالدېرىپ، قوپە-قورويۇق چۇل و بىابانلرگە يۈز تۈتگن؛ آخرى-
 كېتى كۆرىنمەس؛ يۈرەك آرزولرى ھېچ اوشالمىس يۇللرگە اميد باغلەگن
 عدل و انصاف، عشق و مېھت يۇلیدەگى سورگون قىلىنگن شاه و سۇلتانلر
 ھەم بۇلرکن-دە. بىز اىكېمىز غمگە قارىلگن و تۈشكۈن بىر كېفیتدە اېدىك.
 خودى، اۋشە ياقمەگن جايدن قېتگندېك، يۈرەگىمىز ناشاد و كۈنگىلىمىز
 تارتىمە ياتگن يۇل سىرى بارردىك. قالمىلىككە بويۇرىلگندېك، كېتىشگە
 مجبور اېدىك گویا. قىزىق زمانلر بۇلدى. كېتەياتىب ذھنىمىدە بىر سۇراق
 لحظه-لحظه كوچەيىپ بارردى؛ چىندن ھەم بىز بىر نرسەدن اجرەلىپ، نا
 تېنىش و يات ديارگە روانە بۇلگنمىزمى؟ كېلەجگى باشیدن قارانغى
 كۆرىنىپ تورگن بو يۇل ايشانگۈدېك اېمىس-كو!. آدم بالەسى كۆرەيىلە
 تورىپ، گاه پىت اۋزىنى قۇدۇققە آتەدىمى اخىر؟ بىلمىس اېكەنمەن. بو
 سۇراقلر اوچون اۋزىمگە بىرار جوايىم يۇق اېدى. انە شو كېتىپ

بارەياتگنمىز بىر حقيقت. اۋتىمش آرتدە قالىب بارر، قدم-بەقدم كېتىپ بارماقەدمىز. بىز آدىملەگن سەيىن اۋشە كېچىمىشدىن بىراقلەشردىك. ھەر بىر قەدىمىز بىلەن يەنە بىر لىحظە اۋتىشىمىزگە قۇشلىپ، ماضىگە ايلنىپ بارردى. اۋشە دىققەلردە اۋتىمىش بىر لىحظە بۇلىسىن بىزگە تىنچلىك بېرمىسى. مېن اوچون قۇرقوو، نامعلوم كېلەجك نىنگ اۋزى يېترلى بىر اضطراب اېدى؛ قدم-بەقدم اوزاقلىشىپ بارەياتگن كېچىمىشلر اوچون اونگە ايگىنچى بىر اضطراب كېلىپ قۇشلىشىگە حاجت يۇق. كېچىمىش نىنگ آغرىقلى ھجومى و ناانىق تەقدىر تامان سىفر قىلىش نىنگ دردى باشىمدە تورىدى. بىر ئانىە بۇلىسىن اولر نىنگ اذىتىدىن قوتىلىش قىدە دېسىز. قارانغو كېلەجكدن مىيەمدە گۈدەلەگن تىصوىرلر اونچەلىك دەشتلى اېمىسى. قىدە دېسىز، دىلمگە مدار بۇلىسىن اوچون بىر يوتوم غم غىصەمنى ايچىمگە سالەى، دېسىم اۋتىمىشلىرىم اذن بېرمىسى.

گاھ اۋتىمىش بىلەن آلىشەمەن، گاھ-دە ناانىق كېلەجككە شونغىب كېتەمەن؛ لااقل اونچەلىك قۇرقىنچىلى بۇلمەگن تىصوىرلرنى اۋزىمچەدە چىزىشگە تىرىشەمەن. ايگى-اوچ منظرەنى چىزمىدىن، قندەى دىر قۇللر ياقمدن اوشلب مېنى ماضىگە قرەب يېتكىلر اېدى. اتم نىنگ دوتارى، آدملىر، كۈچە، اتم، خالىم نىنگ قىزى قىمر، تۈيلىر، قۇشلىق، اۋيىن-كولگى، ساووق قىش و جزىرەمەيازلر ھنوز كۈز اۋنگىمدە. عىجب روزگار اېدى، قندەى زىمانلر بۇلدى. كۈچەداشىمىز صىمدىنىنگ: «بوندن بدترىدىن تۈبە!»- دېگن گېى راست چىقدى شېكېللى! او ضررى تېگىمس تېلە و عىجاب بىر آدم اېدى.

هيچ كيم بيلن ايشى يۇق. صمد نه تېلبه اېدى، نه ساغ. اونىنگ ايشى كىشىلارنىڭ سوپوريندىلارنى اويلريدن، تشقىرگه آليب بارىپ تشلش؛ آدملىر اونگه خذمتى اوچون كۆيلىك مى، اېسكى ايشتآنىمى، توتىلگن بىر جفت كاوش ياكە كېچەدن قالگن آوقىلرمى بېرر اېدىلر. گاه پىت، بىر ياكە ايگى نان، بىر كاسە موزدەى سوو؛ قىشلردە اېسە، بىر كاسە آش ياكە ايسىقىقېنە اوماچ بېرىشدى آدملىر اونگە. يالغىز پىتلىرى كۆچەلردە اۋزىدن اۋزى گېرىپ يورردى، توشىنرلى اېمىسدى سۆزلىرى. اونىنگ بىرگېنە «بوندن يامانراغىدن اسرەسىن!»- دېگن گېلىرى قولقلرگە جرهنگلب اېشىتىلردى. مېن اېسە، كېتەياتىپ صمدنىڭ بو گېلىرىدن قىتق تاتىرلىرىدىم، اونىنگ شو گېلى اېسىمگە توشردى. ھر لحظە صمدنىڭ تصويرى كېنىدن باشقە، تصويرلىر مېيەمگە كېلىپ كېتەدى.

مېن اۋزىمگە اۋزىم: سېنىب اۋتىرمە، قى ياققە بارسىنگ شو گې. اۋز اوپىدە، اۋز يورتىدە تىنچ بۆلمەگن آدم، باشقە جايدە، باشقە اوپىدە، اۋزگە توپراقلردە هيچ قىچان آسايشتەلىكنى كۆرەدىمى؟- دېر اېدىم.

اما، مېن صمدنىڭ اۋشە گېلىرىنى اېسىمدن چىقىرىشكە، اونوتىشكە اورىنەمن. اۋزىم بۆلسە، قارانغى و نا انىق كېلەجك نىڭ قۇرقىنچلى كۆلنكەسىنى باشىمدن اوزاقلشتىررەنمى، دېپ اۋزىمنى يىنگىدن امىدلنتىرىشكە آشىقەمن. بىر زوم اۋتمەى، يەنە اۋشە صمد، يەنە باشدن

كېچىرگنلرېم مېيەمدە پىدا بۇلەدى. قَتىب صمىدنىنگ «بوندن يامانراغىدن اسرەسىن»-دېگن گېلرى اېسىمگە توشە بېرەدى.

اۋشە پىتلرى، تېنگفورلرېم كۈچە-بازارلردە مېنى «دۈمبىرەچى نىنگ بالەسى، سازندەنىنگ ارزندەسى»-دېب ايتىب اوستىمدن كولىشردى. كملىگىم كېلىب، اچىغىم چىققىندىن مېن اولرنىنگ آرقەلرىدن يوكورىب، تاشمى، كېسك مى قۇلىمگە توشگىنىنى آتردىم. اما، اولر اۋشە گېلرىنى قىتە تكرارلشدىن قىتمەى قاچىشردى. بالەلر بو گېلردن يورەگىم اېزىلىب رنجىدە بۇلىشىمگە پروا ھم قىلمىسدى. احتمال، اولرنىنگ اچىق گېلرى و مسخرە قىلىشلىرى سبب كۈچە-بازارلردە بالەلرنىنگ نشانىگە تۇغرى كېلىشىنى ياقتىرمىسدىم. اۋقىشگە قىزىقمەى، مكتىبدن قاچىشىمنىنگ سىبى ھم شوندە بۇلسە كېرەك. شو باعث اۋقىشدىن بېزارمن، كىتابلردن ھم تۈيگندىم. مكتىبگە بارگىم كېلمەيدى، ياقتىرمىسدىم مكتىبنى. اۋزىمچە، بالەلرنىنگ افلاس سۈزلرىنى اېشىتىش اوچون مكتىبگە بارەىمى؟ خواھلەگن پىت اولرنىنگ گزندە سۈزلرى تىغى آستىدە قالىب يورەىمى؟ بالەلر آلىب مېنى سۈزلرى يىلن تاش باران قىلە بېرسىنلرمى؟ و اىستەگنلرېچە مېنگە «سازندەنىنگ بالەسى، لۇلى بېچە» دېيە بېرسىنلرمى؟ كولسىنلرمى اوستىمدن؟ شو آغرىقلى گېلرنى ايتىش نىتىدە مېنى مكتىبگە يوبارەيىسىزلرمى؟-دېردىم آتە-آنمگە.

صمد دىوانەگە تېگە جاغلىق قىلەياتىگن پىتدە، بالەلر كېسك و تاشلر بىلن اورىشىپ، اونى: «صمد صمد دگى، صمد صمد تېنتك!»- دېيىشردى. صمد باشىدە ھىچ نرسە دېمىدى. كېيىنچەلىك قرەسە كە بالەلر اونىنگ باشىدن قۇل تارتماقچى اېمىس؛ صمد يوز و تنەسىدە تاش و كېسكلر ضرىينى حس قىلگچ، ناتىنچلنردى و قۇرقىتماقچى بۇلىپ، بالەلرلىننگ ايزىدن يوكورردى، قووردى، اولرنى قاچىرىپ، كلتە بۇپىسە قىلىپ، قىتىپ ىنە اۋز يۇلىگە كېتە وېرىدى. اۋشە ھىمىشەگى «بوندىن بدترىدن اسرەسىن، توبە! بوندىن بدترىدن اسرەسىن، توبە!»- دېگن گېلرنى اۋز-اۋزىچە بلند آوازىدە قىترە بېرىدى.

بالەلر صمدنى «تېنتك»، دېيە چقىرگنلرلى و اورگن پىتلرىدە كۈنگلى قىچەلر قىتىق رنجىشىنى مېن بىلردىم. اۋزىدن بالەلرنى اوزاقلىشتىرەي، دېب مېجورىت يوزەسىدن اولرنىنگ آرقەلرىدن يوكورىشىنى كۆرىپ تورردىم. ھىچ كىم صمدنىنگ احوالىنى مېنچەلىك توشىنمىسە كېرەك. شونىنگ اوچون اونى كۆرىشەن قووانردىم، كۆزلىرىم چىقىپ كېتەردى. صمد كۆزىمگە ايسىق كۆرىنەندى، يورەگىمگە يقىن آلەمىن اونى. او ھەم مېنى يىخشى كۆرەندى، دېب اۋىلردىم. اونگە نىسبەتاً يورەگىمدە قندەي دىر مېر-مىحبت اۋىغانگن. مېن صمدگە زىان يېتكىزىش نىتىم يۇقلىگىنى بىلردى، دېب اۋىلردىم. يورەگىمدە اونگە نىسبەتاً مىحبت بارلىگىنى يىخشى حس قىلەندى، مېن و صمد ايكىمىز قىستداش، ھەمدە بىر دردداشلىرىمىز، دېب خىيال قىلردىم. مېنىنگ يورەك غەلىرىم آتمىنىنگ عشقى و اونىنگ دوتارىنى

سېۋىشەن باشلەنگەندەك، صەمدىنىڭ ھايات قىغۇلرى ھەم خۇدۇ، مېنىكى دەك، آتەنىڭ عشقىدىن ھاملىنگەن.

آتمى دورتارچى دېيىشەردى. ھاۋا ھەم دەكچە ۋەدى. ۋە كىشىنى مەقامخۇن ھەم دەر ۋەدىلەر. آتم ۋەدىلەرگە ۋە آدەلەرنىڭ شادىانە يىغىنلىرىگە بارەردى. يەنى، ۋەنى چەقىرىشەردى. آتم دوتار چەلىپ، اشۇلە آيتىپ، بزم ۋە مەجلىسلىرىنى قىزىتەردى. آدەلەر آتمگە ساۋەلەر تارتىق قىلىشەر، قۇللەردىن كەلگۈنچە كۈنگىلىنى آلماقچى بۇلىشەردى؛ آتمنىڭ بركىتىدىن، ۋەنىڭ دوتارى تەۋلىلى مېنى ھەم آدەلەر ۋەكەلشەر، باشىمنى سەللەر ۋەدى؛ ۋەرتەسى يەنە ھەمىشەگى ھايات باشلىنىپ، ۋەسكى ھامام ۋەسكى تاس. آتم ۋەزە ۋەتەكەدۈزلىك دۇكانىگە رۋانە بۇلەردى-يۈ، كۈچە ۋەلەلرى يەنە مېنى مەسخرە قىلىشەگە تۈشەر: «دوتارچىنىڭ ۋەلەسى، لۇلى بچە!»- دېيىشەن تۈختەمس ۋەدىلەر. مېن بۇلسە يۈرەگىم قارانغىلىشىپ، ھامىيەگە كەمەك آلگەنى ھەچ كىمنى تەپەس ۋەدىم.

صەمدىنى ۋەسلە قالەمەن. بىرەر كۈنى كۈچە ۋەلەلەردىن ۋەنگە شەكەيت قىلىمەن، تۈرگەن كەپ كە مېنگە يۈرەك كۈيدەيرەپ، ۋەلەرنىڭ تەۋزىرىنى بېرەر ۋەدى. كۈچە ۋەلەلرى صەمدەن ۋەلگۈدەك قۇرقىشەردى، بىراق مەندەن سىرە قۇرقىشمەردى. صەمە ۋەكى قەدەم ۋەلەرنىڭ آرتىدىن يۈگۈرسە، دەرۋەزە غەيب بۇلىشەردى. آما، مېن قەچەلەر ۋەلەرنىڭ آرقەلەردىن يۈگۈرەپ، تاش ۋەكەسەك بىلەن ۋەرسەم؛ بەدەر كۈزلىرى ۋەرىشەردى؛ كۈلگىلەرى قىستەپ، ۋەشە كەلەلەرنى

تكرارلشردى. مېن صمدنى ياقتىريشىمگە قرەمەي، اوندن ايمىقە من. يالغىزلىگىمدە، صمدنى كۆرسىم قاجردىم. اۋز-اۋزى بىلەن گېرە باشلىسە، كۆزىمگە قۇرقىنچلى گۆدەلنىدى او.

صمد حقىدە آنەندى سۆرەيمىن. نېگە او: «توبە! بوندن يامانراغىدن توبە!!»- دېدى؟، دېردىم آنەمگە. آنە: «او بىر دىوانە، بى آزار دىوانە؛ آيتەياتگن گېنى اۋزى ھەم توشونمەيدى»- دې قۇيردى. گاه-دە اونىنگ گېلىرىنى آتە-آنە تىلىدن ھەم اېشىتەب حىران قالدىم. اۋزىمچە صمد تۇغرى گېنى آيتەدى، آدملىر اوندن اېشىتەب، قەتريشەدى-تكرارلشەدى بو گېنى، دېب اۋىلر اېدىم.

اۋرېم پىتلىرى معناسىنى بىلمەيمىن ھەم: «بوندن بدترىدن اسرەسىن»، دېردىم. بىر كۈنى معناسىنى بىلمەسەن شو گېنى قەتريشەياتگنەم آنە مېنى اېشىتەب قالىپ:

- نىمە گپ بۇلدى؟- دېب سۆرەدى.

- ھېچ گپ، دېدىم.

- توبە! بوندن يامانراغىدن اسرەسىن، دېب نېگە آيتەسەن بالەم؟

- صمد دىوانەنىنگ گېنى،- دېب جواب قىلدىم آنەمگە.

آنەندى:

- صمد دىوانەنىنگ بو گېنى نىمە دېگەنى؟- قەتريشە سۆرەدىم.

مېن بىر دىوانەننىڭ گېنىنى تىكرارلەنگىم اوچون مى ياكە، حياتننىڭ بىر
اچىق حقيقتىنى توشىنىپ يىتگىمدىن مى، آنم مېنگە قرەب :
- ھى بالم! معناسى شوکە، دنيا و زمانەمىز كون سەيىن بوزىلىپ، يامانلىشىپ
بارەيىتى.

نيمە دېيىشىمنى بىلمەي حيران قالدىم. بو گېنى اېشىتىپ يورەگىم ايچىمگە
نورەب توشىگندەي بۇلدى. اۋشە پىت اۋزىمنى دىئادەگى اېنگ بختسىز
آدم حس قىلدىم. اگر گپ شوندى بۇلەدىگن بۇلسە، كېلەجكە مېن
بوندىن ھم بختسىز بۇلىشىم ھىچ گپ اېمس. او حالدە كۈنگىلىم نىنگ غم-
غصەلىرى بوندىن ھم زىادە بۇلىشى مېمكىن. يورەگىم دىئادىن خىرە تارتىپ
كېتەدى. كېلەجكدن قۇرقماقەدە اېدىم. كېلەجك نىزىمدە آدملىرىنى يوتىپ
يوبارىشىگە شى تورگن، بىر دېۋگە اۋخىش كېتەدى. اۋشە لحظە آتم نىنگ
دوتارىنى اۋىلب قالەمن. شونگە علاقەسى باردېك، آتم نىنگ گېلىرى
اېسىمگە توشدى.

آتم ھر دايم كېلەجكدن خواطر دە اېدى. مېنىڭ يالقاو و گوشە گىرلىگىمنى
كۆرىپ، اچىغىدىن:
- بىلەمن، سېن كېلەجكە بختسىز بۇلەسن، - دىر اېدى آتم.

آتمده قدیمدن بیر اېسکی دوتاری بۇلر، او دوتارینی جانی دېک یخشی کورردی. مېندن هم آمدن هم یخشی کورردی. هر پیت آتمنینگ دوتارینی یخشی کوریشینی سېزسم، دو تاردن نقرتلە نردیم. بیراق، بو نرسه فایدە سیز اېدی. آتم مېندن هم، آمدن کۆره هم اؤز تارینی یخشی کوریشینی بیلپ توره من. آتمدن باشقه آدم دوتارگه قۇل تېگیزه آلمس اېدی. اما، دوتارنینگ اویمیزده آتمنینگ یانیده توریشی مېن اوچون بیر آغریق اېدی. یعنی یاقمسدی مېنگه. بارگن سری دوتار جیغیمگه تېگه باشلەیدی. قوروب کېتسین بو دوتار، تورگن-بیتگنی غم- قیغو اېکن، اؤزیمچه. توشوندیم که، دوتار یعنی، بیرخلوتگه بارپ یالغیز کویپ ییغلس دېمک دیر. آتمنینگ دوتاری یالغیز مېنینگ اېمس، صمد دیوانه نینگ هم بختسزلیگی اېدی. آتەسی دوتارچی بۇلگنی اوچون، صمد غم-قیغودن، دنیانینگ همە ایشلرینی بیر یاققه سوروب قۇیپ، آخر- عاقبت دیوانه بۇلیب، شو حالتگه توشیب قالگن، دېب اؤیلردیم. بو کېتیشده مېن هم یقین ییللرده تېلەریب، کۆچه-یو بازارلرده سرگردان بۇلیب، بالەلرگه مسخره بۇلیب قالسم کېرەک، دېب اؤیلردیم.

مېن آنمگه:

- ایتینگ، آتم قۇشوق ایتە سینلر، دوتار چلمە سینلر، - دېردیم.
- فقط بیتیک دوزلیک بیلن حیات کېچیریپ بۇلمەیدی-کو بالم! شو صنعت طفیلی آتنگ تۇرت قیران تاپیب کتیره ییتی. شو یم غنیمت، - دېردی آتم.

- بالەلر اوستىمدن كوليشىب، لۇلىبچە، دىيە مسخرە قىلىشەدى، - دېب نالىردىم آنمگە.

آنم مېنگە كولىب قۇيەدى. آنم نىنگ تېسّمىدن بالەلرنىنگ ايتىكلرى تۇغرىلىگىنى يىلىب تورردىم. آنم كۈنگلىمنى كۈترىب:

- آتنگ سازنده اېمس، او كىشى، حافظ، مقامچى صنعتكار، - دېردى آنم.

- بالەلر مېنى مسخرە قىلىشەدى، - تكرر ايتردىم آنمگە.

- آتە جان! آنە جان! توشىنەسىزىمى؟ مېنىگ يورەك غىمىم، ايچىمدن اۋتىكلرىمنى كۈز آلدىنگىزگە كېلتىرە آلەسىزىمى؟

- نىمە دېسەلر دېسىنلر. اولر كۆرە آلمس و يامان نىتلى دىرلر. اېل-يورت آتنگنى يىخشى كۆرەدى. هر كىم هم مقامخوان بۇلە آلەمەيدى، - دېدى آنم.

بو گېلر كۈنگلىمنى غم-غصّەدن بۇشەتە آلمسدى. نىمە قىلىشنى بىلمسدىن حيران اېدىم. ناچارلىكدن، بىرار كون آنم نىنگ دوتارىنى پرچەلەب تشلەسمىكن، دېردىم ايچىمدە.

آنم مېنگە پرىشان تىكىلركن، رنگ و قوتى اوچىب:

- اېسىنگنى يىخشى توت. آتنگ دوتارىنى اۋز جانى دېك يىخشى كۈرىشىنى بىلەسنىمى؟ - دېر اېدى.

آتم نینگ گپلى مېنگه تاثير قيلمىدى. نيمه قىلىشىمنى بىلمىدىم. بىر كۈنى
ھەم نرسەگە قول سىلتىپ، اوينى ترك قىلىپ، باشقە شەرلرگە كېتەي، اۈزگە
قىشلاقلرگە بارەي، - دېدىم. مېن بو فكردن راحتلنەمن. بىراق، كېلەجكدن
قۇرقدىم. بو كۈنمىدن كۆرە بدترىگە اوچرەيمەن، دېب قۇرقەمن.

- بالە جان، سېن ھنوز دنيادن بى خبرسن. بو دنيادە گپ كۆپ. عشق
عجايىب نرسە. بىر بار عشق اۋتى جانىنگە ياپىشىسە، كېيىن بو گپ نىنگ
مغزىنى چقەسن بالەم. بو دوتار آتنگ نىنگ عشقى، حقيقى سېۋگىسى. گاه
پىت عشق آدمزادنى كمالات درجەسىگە كۆترەدى، گاه پىلە يېرگە اورەدى.
صمد ديوانەنى بىلەنمى؟ اوينىگ يورەگىگە تنگىرى نىنگ، يەرەگى نىنگ
عشقى توشكن. او خداگە كۈنگىل باغلب، ملنىك و ديوانە بۇلىپ قالگن.
عشق عجايىب نرسە بالەم. او بىر بار جانىنگە داريىسە، آتنگ نيمە سېىدن
دوتارىنى مونچەلر يىخشى كۆرىشىنى سۇنىك بىلەسن، توشونەسن بالەم. ھەر
كىم ھەم آتنگ بۇلە آلمەيدى.

مېن بو گپلرنى قىسى دىر اۋقېتوۋچى ياكە كىم نىنگ دىر آغزىدن اېشىتىسم،
ھىران قالردىم. آتم نېگە شو عشق نىنگ آرقەسىدن توشمەي،
كاۋوش دوزلىك ھەم قىلەدى؟ - دېب باشىم قاتەدى. راستى گپ، آتم نىنگ
بو كىسىنى ياقتىرمىدىم. اۋستە خانەسىدن، چرمىدن، چرمىلىرى نىنگ
ھىدىدن بىزار اېدىم.

اۋغلىم كاووش تىكىشىنى اۋرگىسىن، دېب آتم مېنى دوكانچەسىگە باشلب كېلدى. بو ايشىنى اۋرگىنە آلمىلىگىمنى بىلگىچ، غضب بىلن مېنگە :

- اوو تنبل، قلاق باله! بو احوالده بارىب بىر كونى نان گدايى بۇلەسن، - دېب بقيرردى.

اۋرگىنە آلمىلىم. اېس-هوشىم دوكانچە رۇپرەسىدن اۋتەياتىگن يۇلاوچىلر و بازار-اچارده دەيدىب يورگىن بالەلرده. خىالىمده اولر مېنىگ آلدىمدن اۋتەياتىگىندە، «دوتارچى نىنگ بالەسى، لۇلى بچە»، - دېب ايتىشلىرىدن ھدىك سىرەيمىن.

شو باعث كۇپراق اويىمده قالىشنى ياقتىرردىم. آتم مېنى تىنچ قۇيرىمىدى؟ يا اوستە خانەسىگە، ياكە كېچەسى مى، كوندوزىمى ضيافتلرگە چقىرىلگىندە مېنى ھم اۋزى بىلن اېرگىتىرردى. قىزىقمەسم، بارمە گودېگ بۇلسم، اچىق قىلىب داد-واى سالىردى آتم.

- اوو قلاق باله! بو احوالده بارىب بىر كونى نان گدايى بۇلەسن، - دېر اېدى آتم.

مېن اېسە آتم نىنگ بو گېلرىدن بىر قد اوچىب توشەمن. آتم نىنگ يوزى قىزىرىب، توتەقىب، قارەيب كېتر اېدى. كېلە جكدن قۇرقدى. كېلە جك كۇز اۋنگىمده قۇرقىنچلى كۇرىنردى. كېلە جك شونچەلر قۇرقىنچلى، شونچەلر ھم قارە و دەشتلى اېدى كە، آتم اونى اېسلب آق، كۇمىردېك

توتب يانر اېدى. مېن دهشتلى كېلەجكنى اونىنگ سۇلغىن و توتىلگن سىماسىدن، غضب و قۇرقوۋوگە توشكىدن كۆرىپ تۈرەمەن. قۇرققىنىمدن، نان گدايى بۆلمەي، دېب تۈرە سالىب آتمىنىڭ ايزىدن توشىدىم. آتم-آنمەن يىشىرىنچە يىغلىدىم.

صمد اېسىمگە توشەدى، او مېندەن بختلىراق، دېب اۋىلەيمەن شو لحظه لىر. اونىنگ دىياسى مېنىكگە قرەگندە تىنچراق-دە. اۋىلشىمچە او حىياتىنىڭ سىر-سىرارىنى توشىنب يىتگەن. او ھەم نرسەدن وازكېچىپ، حىاتنى اۋزىگە و اۋزى اوچون مەنالب آلگەن. مېن-چى؟ كېلەجك مېن اوچون راسە قۇرقىنچلى، حاضر ھەم كېلەجكەن بدترراق. نىمە قىلەي، بو دىيا غەم-غەملىرىنىڭ اداغى يۇق. تېلە بۇل، بو تېلەلىك ھەم ھوشيارلىكدن يىخشى اېمىمى؟

بو اۋىتتىق گېلەر مېنگە ياقىپ كېتەر اېدى. بىراق، اۋنى بىجىرىشكە، صمددېك بۇلىشەن اۋزىمنى عاجز سېزەمەن. تېلە بۇلىش، آدمىنىڭ قۇلىدە اېمىس. «جانگە عشق اۋتى ياپىشسە، سېۋىكى آتشى النگە آلسە، اۋشندە صمدنى توشىنەسن» دېيىشەدى. بو نرسەلرنى قىيىردەن تاپەمەن، دېبە حىرتلەمەن. قىيىرگە آلىپ بارمەسەن، آتم باشقەلرگە مېندەن شكائىت قىلەدى.

- ايتىدن بو بالەدن ھېچ نرسە تۈزەلمەيدى. جودە قالاق. نە كاۋوش تىكىشكە بۇيىن بېرەدى، نە-دە باشقە ايش و كسب و كارگە، -دېردى.

آتمنىنگ اورتاقلرى رحىمى كېلىپ، مېنگە قرەب قۇيشەدى. اويەلىلر
كېتەمن. اۋشە لحظەلر ھەم قولاغىم آستى قىي-چوو بۇلىپ كېتەدى. مىنگ-
مىنگلر آدم:

- دوتارچى نىنگ بالەسى، دوتارچى نىنگ بالەسى، - دەپ قىچقىرىشردى،
گويلا.

ىنە صمد يادىمگە توشەدى. بو دنيادە صمدچەلىك مېنگە يقىن و مېربان
آدم تاپىلمسە كېرەك، - دەپ اۋىلەيمەن.

باشقەلر يات، فقط او مېنگە دوست. شوندە دوست كە او يىلن تېشىشگە
قنى مېندە جرأتىم ایتىمس. خاموشلىگىمىزدە قالىپ كېتىگن دوستلىك اېدى.
يۇقسە اوندىن نىمە قىلىشنى سۇررمى اېدىم؟! دھشتلى بىر قارە دېوگە
اۋخشب، مېنى يوتىپ يوبارىش مقصدىدە آغزىنى آچىپ ياتىگن توبن دنيلا
و قۇرقىنچلى كېلەجكدن قوتىلىشىم اوچون قنى عشق اۋتى؟ تنگرىنى
سېۋىش آتشى قىيەردە ساتىلەدى؟ تاكىم مېن ھەم اونگە يېتەي! تنگرىگە
شكر قىل، بوندن بدترىدن اسرەسىن. ھلى نىمە كۆردىنگە. بالە جان
گورونگ اېندى باشلىدى، اېندى، - دېر اېدى.

وقت اۋتىشى يىلن يورەك غصەلرەم آرتسە آرتر، اصلا، اۋكىسىم اېدى.
اۋزىمگە ھىچ بىر قاچىش يۇلىنى تاپمەيمەن. آتمنىنگ اورتاقلرى:

- اونگە دوتارنى اۋرگىتىنگ استاذ، - دېيىشردى.

آتم کوی-قۇشقلرىنى اجرا قىلىشگە چاغلەنرکن، دوتارىنى قۇلتىغىگە
آلىب، تارلىرىنى قىزىتەياتىب، کولگىچ بىلن:

- بو دوتاردن مېن نىمە كۆردىم كە اۋغلىم بىر نرسە كۆرسىن! - دېردى.

مېن آتم-نىنگ فقط دوتارىدن نالىشىنى ياقىتىرر اېدىم. كاشكى، دوتارىنى
اولاقتىرىب، باشقە بىر ايش كېتىدن توشسەيدى آتم. شو كاووش تىكىش
يخشى اېمسمىدى؟ آتم ايتگنى دېك، ھمە ايشلر اىزىگە توشىب، مېن ھم
صالح فرزند بۆلمىدىم. كاووش تىكىشىنى اۋرگنرمى اېدىم؟ كۆچە-بازار
بالەلرى مېنى قىتىب تىلگە آلمىدىلر. مېنى اونىتىشمىدىلر. آتمنى ھم
اېسلىرىدن چىقىرىشمىدىلر. كېيىن مېندېك، قالاق بالە چقان بىر آدمگە
ايلنمىدىم. كېلەجكە نان گدايى بۆلمەي، زارە، آتە-آتم-نىنگ حقىدەگى
قىغولرى بىتمىدى. اېسىمنى بىلەن كە، اويىمىزدە شو دوتار،
كۆچەمىزدە صمد. ھر گل آتم-نىنگ دوتارىنى اويىمىز دىوارىدە آسىغلىق
كۆررکنمىن، بو دوتار، آتە-آتم دىياگە كېلمىسەن آلدىن ھم شو جايدە
تورگن بۆلسە كېرەك، - دېب اۋىلردىم. اونگە، چراغ ياغدوسىدە
يولدوزچەلرى يىلتىب، كۆز قىمىتىب پارلب توروچى چىرايلى قىزىل قۇنغىر
بىخىلدىن پوش اېتب تىكىلگن اېدى.

اگرچە، بو بىخىلنىنگ مېتى-مېتى يولدوزچەلرىنى ياقىتىرمىسدىم، بىراق،
چراغ نورلىرىدە يولدوزچەلرى يىلتىب تورگووچى شو بىخىل قندەي دىر،

بىرىنچى كۈنلەردە اېسىمىگە كېلگىچە يۈرەگىمگە حاۋوت بىغىشلردى. اۋنى
تماشا قىلىش نېگەدەر يۈرەگىم كۈچسىز تېپەر اېدى.

اما، كېينراق ۋىجىتىم يەنە دە ۋزگىرىپ كېتىدى. ۋىت اۋتىپ، چراقلىر، قىزىل
قۇنغىر رىنگلى اۋشە بىخىل و اۋنىنىڭ كىچىك-كىچىك يۈلدۈزچەلىرى
مېنىگە ۋزگىچە بىر حاۋت بىغىشلردى. اما، مېنى حىرتلىتىۋوچى بو حاۋت
قندەدىدەر قىزىق، قىناق و ياقىملى جلۈلەنەدى. شىرىن بىر حاۋت، بىر
تىنچىلىك، كۈنگىلىنى ۋزىگە تارتوۋوچى فضا، شىرىن خاۋىر جىمىلىك، بىر
خىالىسىزلىك، لذت بىخش بىر آسۈدەلىك، اىسسىقنىيە احساسدن باشقە
نرسەنى اۋندن توشىنىپ بۇلمىسى. ھەر گل كۈزلىرىم تارنىنىڭ بىخىل پۈشىگە
توشىڭىدە، بىرگىنە لحظە بۇلىسىن، شو قىسقە مدتلى حاۋت مېندە اۋىغانردى.
شو قىزىل قۇنغىر بىخىل و اۋنىنىڭ مېتى-مېتى، شوخ يۈلدۈزچەلىرىنى
كۈرگىدە، اىچىمدە چىقماق چىقىلردى؛ يىشىن بۇلردى-يو، تېز اۋچردى.

كېين بۇلسە، اۋىلتىرىش مىجلىسلىرى، تۈيخاۋىلەر، چراغلر، كۈزنى
قېمىشتىروچى گىس ياروغى، كۈنگىلى سىقەدىگىن پىلتە چراغ و اىلكىنلر
نورلىرى كۈز اۋنىگىمدە پىدا بۇلردى. اۋىلەنىش كېچەلىرى و تۈيلىر اېسىمىگە
توشر اېدى. اۋندەگى عىال و اېركىكلرنىنىڭ اىرى-اىرى يىغىن دورەلىرى،
خاتىن-قىزىلر دورەسى، كۈي-قۇشىقلر تۇلقىنى اىچىدە بۇلىش؛ رىنگلر،
عطىرلر، گۈلاباتۈندىن تىكىلگىن كۈيلىكلر، پستە رىنگ بىخىل كىيىملر و قارەمتىر
بىخىمللر، آق تۈسلى چادرەلر، ھۈا رىنگ گاج، تىرناقەدى زر قۇندىرىلگىن

کیملر، باشند آخیریگچە مونچاق اؤرتیلگن چیلیملر و حلقەلنیلر هواگە تۇلغەنە تورگن تەمەکی توتونلری، قیزچەلرینینگ قیزیل یناقلری، بالەکیلرینینگ خامکی دن تیکیلگن یاقەلری، خینەگە بۆرکلگن قۇللر؛ تورلی-تومن عطرلر، گلاب، جیدە، سنبەل عطرلری، قیزرتیروچی، آقرتیروچی اۇپاری عطرلر، ساچ مایی، قۇللر تۇلە بیلک اوزیکلر، رنگمە-رنگ شیشە بیلک اوزیکلر، آلتین-کوموشدن یسلگن تونیس-تونیس بیلک اوزیکلرینینگ شرەنگ-شورونگلری آدمزادنی تیتیرەتیب یوبارردی. خورسندچیلیک کەچەلری، شوق و ذوققە تۇلە تونلر، ینگى الچە، پالاو تۇرەگە باریش اوچون کیلەدیگن غرۇی ینگى جەلکلر. تۇق یشیل رنگلى پیلته بخل و گوئیچەلر، ایپک سلەر، بخل سیمان یولدوزلى تۇنلرنی کؤریب، گویا، بو دنیاە هیچ غم-تشویش بۇلمس و بۇلیشى هم ممکن اېمس دېگن تصور توغدیردی کیشیدە. عیاللرینینگ بقیر-چقیرلری، جوانلرینینگ کولگوسى و مستانە تاووشلری، تشقى حولىدەگى اېرکک و اؤسمیر بالەلرینینگ قىی-چوولری؛ صفە اوزرە و قۇشخانە لردە جۇشقین شادلیک و خورسندچیلیک حکمران اېدی. باشقە یاقدە، سریق سمواردن سامانینینگ اوشاغیگە اۇخشەگن اوچقونلر هواگە کؤتریلیب، آلاو یالقینلریدن قاچەیاتگن کپەلکچەلرگە اۇخشە اوچیب توشر و یولدوزچەلر دېک قارانعی توندە غایب بۇلیشردی. مېنینگ تېنگقورلیریم خیمچەلرنی سموار آتشدانیگە سوقیب، یاریغینی هواگە اۆینەتیشردی.

^۳ قۇشخانە: مېمانخانە.

اولردن قارانغى تونده قندەي دىر نقشلى چىزىقلار پىدا بۇلر و بو قىشكى آلاو
اۋىنى مېنگە ياقرا ەدى. كتەلر اولرنى ەيدە شىب:
- اۋت اۋىنى قىلمىنگلر بالەلر! اۋت يىلن اۋىنە شىب بۇلمەيدى. - دېردىلر.
و ىنە بىراۋى:
- اولردە حاضردن آتش بازلىك دغدەسى توغىلگن، زۋرىنى كۆرمەگىلر-
دە!

بالەلرنىنگ بو اۋىنلرىدن خۇشىم كېلردى. اولر اۋىنلرىنى دوام بېرىشلىرىنى
دلدن خواھلردىم. اولرنىنگ آلاو اۋىنلرى كۆزىمگە قىزىق كۆرىنر ەدى.
بوندىن ياقىملى بىر حالتنى حس قىلەمن. آتمىنىنگ دوتارىنىنگ
جلدىدەگى مېتى-مېتى يولدوزچەلر اېسىمگە توشەدى. مېن ەم اولرگە
اۋخىب اۋت يىلن اۋىنىشكىم كېلەدى. بىراق، آتمىدن قۇرقەمن. مېنىنگ
قالاقلىگىمگە ىنە بىر گپ آرتردى؛ كۆنگىلىمنىنگ مونگىلى آسمانىگە ىنە بىر
آسمان توشرا ەدى.

بوندەي كېچەلردە ەر ياقىدن شادىانە آوازلىرىنىگر ەدى؛ بىرىنچىدىن ىسلگن
سموۋالرنىنگ بىقىرىدب قىنەشى، چاى ايسى، توتونلر ەيدى، گلابگە
باتىرىلگن بادام و مغىزلى نىللر ەيدى؛ ەۋل ياغاچنىنگ توتونى بىر ياقىدە،
باشقە ياندە يىرىم كويگن ياغاچلر اۋچاقلردە چىسىرلر يانردى. شو پىت
بالەلر گۇجۇم^۴ اۋىنەشەدى. قىزچەلر ەم قۇل بېرىشىب، اېورىلىشىب قۇشۇق

^۴گۇجۇم: ىشىن-ىشىن اۋىنى.

ايتىر اېدىلر. باشقە بىر حاولى چىتىدە قىزلىرىنىڭ ئاۋىن-كولگىلىرى بۇلىپ تۇرىدى. بىرى ئاۋىن چىرىدە، ئىككىنچىسى نىڭ قۇلىدىن مىدانگە تارتىشردى. ھياھو سالىب مىستانە كولىشلىرى، چىك چىلىشلىرى، نازلەنىشلىرى، «يۇق، يۇق، مېن بىلمەيمەن» - دېيىشلىرى، ئاۋىننى بىلمەسلىك و يالغاندىن ئاۋىلىشلىرى، يۈرەگىدە ئاۋىننىڭ توشىپ، يەنە بىر قىيامت قىلىشلىرىچى، «مېن بىلمەيمەن، ئا، تارتىنىڭ قۇلىمدىن، مىدانگە تارتىنىڭ مېنى، رقص قىلىشنىڭ ئۈندەنىڭ تاكە ئاۋىننىڭ توشەي» - دېيىشردى ئول؛ ئا، شىرم و ھيا، بىر لىھىدەن سۇنىڭ، جولان ئورىپ ئاۋىننىڭ توشىر، مىداننى تىرك قىلمىسدىن، باشقىلەرگە نوبت بېرمەي بىر تېيىپ زلفىنى يايىپ ئاۋىن اېدى بىر ھەم. بىلك ئوزىكلەرنىڭ شەرنىڭ-شورونگلىرى؛ اېلكە سىلكىتىشلىرى، قۇللارنى ھەر يان تىلىپ، اېلكە قاقىشلىرى، چىلدېرمە^۵ سىدارلىرى ئاستىدە ھى-ھى دېگەن ئاۋازلار و سېۋىكى قۇشلىقلىرى يىنگرەپ تۇرىدى.

ھەر كۈن ئۇي اېمىس، ھەر كۈن ئاۋىلىنىش ئۇيى اېمىس دېگەن مەنادە، مجلسنى قىزىتىشە ھېچ كىم باشقىسىدىن ئارقەدە قالىشنى اىستەمسىدى. ايش قىلىش، قالىن تۇقىش، غەم-قىغۇ، بوزاغ و پادە باقىش؛ نان پىششىرىش و تېيى ياپىش مىحتىدىن ئادا بۇلىدىك-و دېيىشلىرىنى اىتمەيسىزىمى؟ ھەر كۈن بونقە اېركىنلىكىنى كۆرمەيسىن. كولگىن، ھى-ھى كۆتىرىپ رقصىگە توش. ھىياتىنىڭ تۈرگەن-يىتىگىنى غەم-توشىش و بىتمىس بىر درد و بلا اېگەن. توشكونلىكلەردىن،

^۵ چىلدېرمە: دىف.

كۈنگىل غم و غصەلرىدن قوتىلىش، شادلىك و خورسندچىلىك لحظهلىرى
هر كون قىچان مىسر بۇلگەي؟

باشقە بىر دورەدە يىگىتلەر كۈرەشكە توشىپ آلىشماقەدە اېدىلەر. يەنە بىر
دورەدە كىم دىر قۇلتىق طبلەنى چلىپ قۇشۇق ايتردى. يەنە كىم دىر تال چلىپ
اونگە ھەمراھلىك قىلەدى. قالگنلەر بۇلسە ھاوۈچ قاقىشىپ كولىشىردى.
چېك چلىشەن قۇللەر شىشىپ قىزىگن، ھىچ كىم آغرىق نىمەلىگىنى
بىلمەيدى؛ قۇللەر شىشىگىنى ھەم سېزمەيدى. آدملىر غمنى اويكتىرىپ
قۇيگن زمانلر اېدى. حىيات غم-غصەلرى تەندەن قويگن آنلر؛ انسانلر حىيات
ظلمىدن فارغ اېدىلەر.

دەملەنگن پالاولردەن زىرە ھىدى انقىپ، كۈككە كۈترىلەدى. كىم دىر: «چالغۇ
اسبابلىرىنى يىغىنگلەر يىگىتلەر؛ اېندى سازلر قولاققە ياقمەيدى؛ حاضر آفتابە
و لگن سازى يىنگرەيدى!» - دېگىچە اېدى. آفتابەلرنىنگ تىقىر-توقىلىشى
باشلىنىپ كېتىردى؛ كىملىرىنگ دىر اېلكەسىدە مەھمانلر قۇلىنى يوودىرىش
اۈچۈن تازە و آتاق ساچىقلر؛ بو ياقى دسترخواننى يايىش و تيارگىرلىكلر
كۈرىلماقەدە اېدى. ھەم شاد، ھەم اېركىن، ھىچ كىمدە غم-قىغۇ يۇقىمى
دېسىزمى؟ بالەكىلرنىنگ اۋىين-كولگۈلرگە بىراو تۇسقىنلىك قىلمىسى.
گۈدەكلرنىنگ اوينىشىگە ھىچ كىم تۇسقىنلىك قىلمەيدى.

مەن اېسە، اې خەدايىم كاشكى ھەركۈن تۇي-تماشا، رەقىس، شوخلىك،
كولگۈ-چېك بۇلسەيدى، مەنى بىراو مەسخرە قىلمەسەيدى، دېيىمەن. مەنى

«دنبورہ چی نینگ اۋغلی، لۋلی بچہ»؛ صمدنی «صمد تېلبہ» - دېب ایتسمه لر اېدی، دېمن .

اۋشہ پیتلر صمد یوک تَشیب، محنت قیلیب یورییدی. او اخلت اېلتماقدہ، چیقیندی و سوپوریندیلرنی تشقیرگہ تَشیب چیقماقدہ اېدی.

کیم دیر:

- بۋلہ قال صمد جان! منہ بو زبیرنی ہم آلیب باریب بۋشہ تیب کھل! بۋلہ قال صمد جان! بالتهنی آلیب یاغاچلرنی یار! صمد جان برکہ تاپ! منہ بیرتہ ایش قالدی، ثوابیگہ قاله سن، - دېردی.

صمد قارانغیدہ تلپینہ دی. یوق دېمہ یدی. خاموش اېدی. چېگہ-چېگہ لردہ، حیات نینگ قارانغی چېگہ لریدہ باشقہ لر نینگ خورسندچیلیگہ اۋزینی شریک بیلیب یشہ یدی.

برچہ خورسند، برچہ اېرکین، حتّا، صمد اۋشہ اچیق گپنی اونیتیب قۋیگن. گویا ہیچ کیمدہ غم-قیغو یوق. یاکہ، بیر کېچہ بۋلسین کتہ و کېچیک، یاش و قری، عیال و اېرکک، تېلبہ و عقللی لر تیریکچیلیک تشویشلرینی بیر یاققہ سوریب قۋیش مقصدیدہ قۋلنی قۋلگہ بېریشگن. حیات تشویشلرینی-کو، اداغی یوق. گویا، ہمہ خورسنددېک. کتہ-کېچیک، یاش و قری، اېرکک-عیال، عاقل و دیوانہ، برچہ قۋلنی قۋلگہ بېریب حتّا بیر کېچہ بۋلسین ہمہ حیات تشویشلرینی اونوتیب، بیر یاققہ سوریب

قۇيماقچى اېدىلر. حيات قىغولرى و ستمگر روزگارنىنگ پاينى يۇق. برچە آدملىر شادلىك و خورسندچىلىكنى حتا غصەلرى و تاشبغير روزگار ستمىگە يىراق قىلىپ كۆتريب چىقىشگە قرار قىلگن اېدىلر. چالغووچىلر مجلسلرنىنگ گلى اېدىلر. آدملىر سازندەلر و ميدانگە كېلىپ رقصگە توشگنلر اوستيدن ساچەلە و پول ساچىشر اېدىلر.

بو كېچە صمد باشقە بىر آدم بۇلگىنى كۆرەمن. صمد مطيع و اطاعتكار، چقان، هر چچانگىدن كۆرە، چرچەمسراق بۇلەياتىگن اېدى بو كېچە. اونى بىكارده ديوانە دبىشردى، تنگريگە آنت ايچىب ايتەمن كه صمدچەلىك يىخشى آدم بو دنياده تاپىلمىدى. يشە صمد، يشە بىر! صمدنى آقىشلشە خورسند بۇلەمن، خودى مېنى سىلەگندېك جان و دلىمدن سېوينىب كېتىدىم.

اما، كته مهمانخانهلرده كتهلر اۈزگە كىفیتده اېدىلر؛ گىس چراغلرى، تۈشكلىر اوستيده مهمانخانه بۇىلب اۋتيرىشردى. چاينكلر دم بدم تۈلدىرىلر و بۇشەتلىر اېدى. او جاي باشقە بىرلرگە قرەگندە گوجومراق اېدى. او يېرده اۈزگچە هوا حكران اېدى. سلماقلى فضا، بى غبار و اۈزگچە فضا. آتم دوتارنى قۇلتىقلىب، مجلس تۈرىده اۋتيرر، دوتار چلىب گوركىرەگن آوازى بىلن اشولە ايتر اېدى. مقام ايتەدى، نوايى، فضولى، جامى، حافظ و رودكى دن اۋقىب طوفان قىرلر اېدى. گىس چراغى نورلرى آستيده آتمنىنگ قىزىل قۇنغىر بخمل پوشلى دوتارى كېلىنگە اۋخشىب، يانیده

تورردی. آتم مجلس نینگ شاھی اېدی، او دنیا سلطانیگه اؤخشر، مجلسده گیلر اېسه اونگه باش اېگنچه تیچ، ساکت و اطاعتکار بولیب اؤتیریشردی. بیر یانیده مېن اؤتیردیم. ینه بیر تامانیده تۆق قیزیل رنگلی کېلینچکدېک دوتاری نینگ میتی-میتی یولدوزچه لری کۆز قیمتیب توره دی.

آتم دوتار چلیب قۇشیق کویله یاتگنده، هیچ کیم لام-میم دیه آلمسدى. هیچ کیم بلند آوازده سۆزله مسدى. ضرورت بؤلگن وقتده، اؤز سۆزلىرىنى هیچ کیمگه سېزدیرمىدن سېکین اېگىلىشىپ-بوکیلىشىپ بیر-بیریگه یېتکیزیشردی تمام. حتّا، پیاله و چینی چاینکلرنینگ آوازلىرى ده اېشیتىلمسدى. کوتىلمه گن بلند آواز اېشیتىلسه-یو، اؤشه لحظه آتم اونى اؤزىگه و صنعتیگه نسبتاً بی پسندلیک ییلىپ، یاقیتیرمه ی، دوتارىنى بخمل پوشگه سالیپ، اؤغیلچه سى نینگ قۇلیدن اوشلب پریشانلیک ییلن: «یور اؤغلىم کېتدیك، بولر ییزنینگ قدریمیزنى ییلمه یدی»، -دېیشی هیچ گپ اېمسدى.

اېشیتیشیمچه، آدملىر آتم حقیده: «جوده حساس و طبعی نازک اېدی. اینیب قالسه، هیچ کیمگه پروا قىلمسدى. اچیق قىلىپ كېتىپ قالدی. بیر لك بېرسنگیز هم تورمىدی. یۇلیدن قىتمىسى. آش و سووینگه قۇل هم تېگیزمىسى. او ییلن احتیاط قىلىپ معامله ده بۇلىش كېرەك. مقامچیلر بیر

آز جىئى صفت بۇلىشەدى. اولر ھمە يىلن حسابلىشەدى. يىراق، ھىچ كىمىگە پروا قىلمىس پىتلىرى ھم بۇلەدى»، - دېيىشردى.

آتم حقىدە غايانە ايتىلگن بو گىلرنى اېشىتىپ، سېوينىپ كېتىردىم.

صمدنى اۋىلب قالەمن. او حقەدە ھم آدملىر گپ قاتىشەدى: «رايى توتسە بېرىلىپ ايشلەگىدن حىران قالدردىنگىز. يىر پىسدە باغدەى قىلىپ حاويلدىنگىزنى تاب-تازە قىلىپ قۇيردى. يىرار گپ ياقمەى قالب، مزاجى چتاق بۇلسە يىر لىك بېرسىنگىز ھم اونى اۋز حاالىگە كېلتىرىپ بۇلمىسدى. شۇندە اونى جىئى صمد دېسە بۇلردى».

شۇ گىلرنى اېشىتىپ، آتمدن ھم خوشىم كېلەدى، صمددن ھم. اىكاۋىگە نىستاً ھم يورەگىمدە قندەى دىر مەر اويغانردى.

آتم دوتار چلەدى، يانىپ كويىپ اشولە ايتەدى. ھر بىر غزلىنى ايتىپ بۇلگچ، تېرگە باتردى، آلەم گىللى رومالچەسىنى چۇنتىگىدن چىقىرىپ يوزى و مىنگلەيىنى سىيرىپ آلردى. چىك چلىپ قۇشىق تىنگلەياتىگنلرنىنگ يامغىردېك ياغىلەياتىگن آلقىش و تحسىنىدن قىتە جۇشىپ كېتىردى آتم، يوز بىرگىلى گل سىنگرى كورتىك آتىپ، يەنە دە يىشنىپ كېتىردى. يىراو:

- يورەك غملىرىنى يوودىنگىز، يوزگە كىرىنگى كمال اكە! - دېردى آتمگە.

و باشقە يىراو :

- خدايم سيزنى باشيميزدن كم قيلمه سين كمال اكه! خدا حقى كمال قيله سيز، كمال اكه، - ديه قيققيره دى. مېن اېسه حيران من. آتم هر بير غزلى ايتيب بؤلگونچه، خونا بؤلېب كېتىشيدن حيران من. بير عالم درد و محنت چېكيشى، داد-واى ساليشيگه حيران قالديم. خيالىمده آتم يوره ك تگيدىن داد سالماقده اېدى. يوره ك هاو وچلب محنت و عذاب بيلن ناله و فغان چيقردى.

دردى آغىرليگيدن داد ساله پدى آتم، دېب اويلردىم مېن او شه پيتلىرى. دوتار سېسى آتم نينگ كويلريگه قوشىلب كېتر، بو كوى ناله لريده قنده دى دير درد يشيرينگده اېدى نظريمده. بو آهنگلر قنده دى قىلب كيشيلرينگ يوره گيدن غم-قيغولرني اريتيشى ممكن؟ نېگه آتم مونچه لر يانېب، كويىب قوشيق ايتماقده؟ نېگه آدملىر آتم نينگ بو نالشيدىن لذتله دىلر؟ نېگه آدملىر مونچه لر جيم-ساكن؟ شو سواللر ايچىمدن اوته دى. بو لحظه لر همه باش قيميرله تيشر آتم نينگ شيره لى، مونگلى آوازي و دوتار نينگ ناله لريگه قولاق آسيشه دىلر. دوتار ناله لريگه جوړ آتم نينگ آوازي گاه او جيگه كوترىلب، گاه سېكن-سېكين پستلب كېته دى. بعضىلر آتمگه هنگ-منگ بؤلېب قره شردى. آتمگه، اونينگ دوتاريگه، سحرلى برماقلىريگه حيرت بيلن قالر اېدىلر. ايرىملر نينگ باش اېگىشلىرىنى كوريب، اولر يىغلاشه ييتدىمى، دېب او يلب قاله من. بعضاً، آتم نينگ دوتارى نينگ ناله لرى نينگ اوج پله لريده، قيسقه تنفس پيتلىرى مجلسده گيلر نينگ دردلى: «هى-هى، بى-بى، آه چېكيشلر، واى-واى قايل اكه»، - دېگن صدالرى

قولاققە اېشىتىلردى. بو دىققەلردە، مجلسدەگىلردن ايرىملرى گویا، اوزاق يىللردن بو يان كۈنگىللىرىدە، اولكن درد آلاوى يانەياتگندېك، كودىرگووچى آە چېكر اېدىلر. شونقەنگى كۈكسىدن اۋتلى آە تارتىشر اېدىلر كە، گویا، يىللر دوامىدە يورەكلرى كتە قىغو آلاويدە يانگندېك. غم- قىغو اولرنىنگ يورەك تويىگە بارىپ يېتگندېك آە چېكەدىلر. نىمە بۇلگن اۋزى؟ اولر خودى، اۋزلىرىنىنگ اېنگ يقىن و قىمتلى نرسەلرىنى يۇقاتگندېك، ياكە، اولر قۇلدن باى بېرىلگن شكۈھلى اۋتمىشدن اجرەلىب، بىردن بىر خاطەرلر يادىدە ماتم توتەياتگندېك اېدىلر. شونىنگ اوچون افسوسلىنب «ھى-ھى» - دېىشدىن اۋزگە سۈز تىللىرىگە كېلمسدى، دىبە بىلمس اېدىلر ھم. ایتە آلمسلىگى نىنگ سىبى كېلەجكدن؛ صمد دىوانەنىنگ «بوندىن يامانراغىدن اسرەسىن» - دېب ایتگنى، آتمنىنگ مېنگە توشونتىرگن قۇرقىنچ و اضطرابلرى؛ قارە دېوگە اۋخشب برچەنى يوتىشگە آغىز آچىپ ياتگن قۇرقىنچلى روزگار و كېلەجك رنج و عذابىگە توشىب، حسرتلى آە و نالە قىلىشەدىر. اولر گویا، اوروشدە توتقون آلىنگن اسىرلردېك، قماقخانەدە دىققە نفس بۇلگندىلر. آتمنىنگ دوتارنىنگ نالەلرى توتقونلىكدەگى مخلصلرنىنگ كۈنگللىرىدەگى غم و غصەلرىنى بىر آز يىنگىلەتردى. اۋشە لحظەلر ھمە نرسە خلاصەلىب، كېچىكلشىب، قىسىلىب قالردى. كوى اۋجىدە دوتارىنىنگ تار پردەلرىدە يۇقارى- قویىلر تورىشى آتمنىنگ آوازیگە جۇر بۇلىب، سېسىگە توشىنىلمس شكۈھلىك بخش اېتىپ تورەدى.

بو آنلرده برچه مجلسده گي ياشلر، آقساقال كېكسەلر ياشيرينچە يىغلاشەدى،
- دېگن گېلر خياليمدن كېچەدى. آدملىرىنىڭ قۇلىدن ھېچ ايش كېلمس.
ھەم نەرسەنى بىر ياد قىلگن خۇفلى بىر سىل كېلگەندە؛ ھەم نەرسەنى بىر ياد
قىلەدى و بوندن ھم قۇرقىنچىلاراق، ويران قىلووچى يەنە بىر سىل ھلى يۇلدە.

اېرتە ھەمەنى دارگە آسەدىلر. بىراو ھېچ نەرسە قىلە آلمەيدى؛ بىز اۋز
دوريمىزنىڭ محكوملىرىمىز؛ سىل محكوملىرى، يۇلدە گي سىلنىڭ
آلدەيدە آياق- قۇللىرى بايلىگن محكوملىرىمىز. حەم فرمانلىرى آلدەيدىن
چىقىرىپ قۇيلىگن؛ ھەم نەرسە بىر ياد كېتدى و بىر ياد كېتەجەك دىر.

آلدەينى آلىپ بۇلمەيدى. قەندە گېلر، نېمەلر يوز بېرىپ، يەنە و نېمە
بۇلگوسىدەر؟ ھەمە صەمدىنىڭ اۋشە گېلرىنى اۋىلمەيدىمى؟ بىلمەدەم. آتم
اجرا قىلەياتىگن آھنگەن كېين، قووناق مجلس ماتىگە ايلنمەسە؛ ھەم
بىلدە آواز دە تۇستەن ھور-ھورلەپ يىغلاپ يوبارسە كېرەك دېر اېدىم.
تۇغرىسىنى ايتەي بو آنلردەن قۇرقەمەن. خيالەمە آتم اۋز اۋتىرگەن جايدەن و
مېندەن اوزاقلاشەياگەندە اېدى. آدملىرى نېچە لىھزەدە سۇنگە يىغلاگەنچە،
تېلەپ يىنگىلەپ ھەمە نەرسەنى تىرك قىلەياتىگەندە خيالەمە. آدملىرى بو تاپدە
كۇنگىلدە گي سودا و غەملە شەتەيدەن، چۇل و بىابانلىرگە باش اورىپ، تىرك
دەنيا قىلگوسىدەر، دېب اۋىلەيمەن. آتمنىڭ آوازى، دوتار سەللىرى،
اۋقىيەياتىگەن شەلر بىر بىر بولۇپ شەكۈە و شەكەتگە ايلنىگەن اېدى. فرىاد و
نالە اېدى. اولرىنىڭ بىر خيالەمە اۋز مەشوقەسىنى قۇلدەن بېرگە عاشقلىرگە

مېنگزر اېدى؛ يعنى عشق يۇلېده مغلوب بۇلىب، مشترک درددن عذاب چېگر اېدى اولر؛ جفاکار و ستمگر دوستلرئینگ جبر و جفا سئیدن هممه نینگ يوره کلری توگون-توگون اېدى. آتم اوقى ياتگن شعرلر شو معنالرنى انگلئيب تورردى. همه آدملر خياليمده مغلوبئتگه اوچرهب، کونگئللری درد و غمدن ليق تۇلگن. آتم نینگ صداسى، دوتار سېسى، قۇشئق بۇلىب ینگره ياتگن شعرلر آدملرئینگ داغلى يوره گئده توگون-توگون بۇلىب ياتگن دردلرنى اؤكسئئش اوچون آچئلگن تېشئكلر اېدى. مېن هم نئمه گه، نئمه دن لئگئنى بئلمه سم-ده، چوقور اؤى و فکрге تاله من.

آدم بىر كۈن اۆلەدى، ھەمە بو نىادن كېتگوسىدەر . حياتنىنگ سۇنگى
اۆلىم دەر . كېلە جگىمىز قارانغى ؛ ھەمە يامان و قارانغى كېلە جدن خواطرده .
آتەم ھەم كېلە جكدن تشویشده . مېنى شونچەلەر كېلە جكدن قورقتىدلەر كە ،
حتّا ، كېلە جك تامان بىر قدم ھەم آلفە آدمىلشگە يۈرەگىم بېتلەمەيدى .
آدملەر برى كېلە جكدن قۇرقىشەدى . مېن يالغىزمەن ، صمد تۇغرى ایتەدى .
ھلى قەيىردە ؟ بوندن بدتریدن اسرەسىن ، توبە ! بوندن يامانراغیدن سقلەسىن .
يۈرەگىم تۆلب يىغلەگىم كېلدى . آتمنىنگ يانىدن تورىب قاچىپ كېتىگىم
كېلدى . كېتەي ، كېتەي ، كېتەيىن اۋزىم يىلمەگن تامانلارگە قرەب كېتەي !

آتم توتاقيب، يانيب كويله ياتگن شونده ي بير كچه ده، كيم نينگ دير هونگ-هونگ ييغلشلىرى خانه نى تيتره تيب يوباردى. مهمانخانه دهليزده زار ييغله ياتگن ابركك كيشى نينگ سيسى ابدى بو. او نى ايگى كيشى

سودرەب تشقريگە آلب چىقىپ كېتىشىدى. كېنراق او آدم صمد ديوانە
اېدى، دېدىلەر.

كېيىن، كېيىنچەلىك مېنىڭ ھەم قىغوغىغىمىزلىرىم دىئاسى ئۆزگىچە توس
آلدى. جودە ھەم سادە و آسانگىنە ئۆزگەردى. مىثلاً، يىغلىياتىگىن و كۆچەگە
آلب كېتىلگىن آدم كىم اېدى؟ - دېب سۆرەسە، «ھى! ھېچ گپ اېمىدى،
صمد ديوانە اېدى، - دېب ساووق و جودە عادى جواب قىلگىنلرېدېك.
شونگە ئوخشەپ مېنىڭ ھەم دىئام ئۆزگىرىپ كېتىدى. يىلمەدېم قندەي
قىلىپ؟! نېمەگە و قىچان؟ بىر سىرلى كۆلگە^۱ غەم-قىغولرى دىئاسىدە، آتە-
باباسى نىڭ باغىدە سىر اېتەياتىگىندېك كېزەر اېدى.

آيگە ئوخشەگىن سايە. اونىڭ يوزلرىنى آي نىڭ خىرە رنگلىرى آستىدە،
بىرگىنە لحظە كۆردىم و تىنى آلمەدېم. او قندەي قىلىپ مېنىڭ غەم-
غىغىمىزلىرىم دىئاسىگە كىرىپ قالگىنىگە ئۆزىم ھەم حىرانمىن. ئوشە پىت خىر
بۆلدىم كە، ايش ايشىدىن، گپ گېدن ئۆتگىن اېدى.

بو بىلەن كىچىك كىنە غەملى دىئامگە قوشىمچە غەم آرتدېردىم. مېنىڭ
جېگىگىنە و توشوكونلى روىا و خياللىرىم دىئاسىگە قندەي دىر بىر كىشى
كىرىپ آلدى. او يورەگىمگە ئۆزىدىن شوندىيىن بىر يارە ايزى قالدېردى كە،

^۱كۆلگە: سايە.

خيالىم اونىنگ خاطرهسى سىز، بير لحظه بۇلسىن سىر و سفرگه چىقىب، شو
بير يوتوم قىغوسىنى تاماغىدن تىنچ اۆتكزه آلمىدى. قمر غم و غصّه دن
تۆله دنياىمگه كىرىپ آلگىنىنى كۆردىم.

هرچند قمرىنىنگ اۋشه يىللىرى «سازنده نىنگ بالهسى، سازنده نىنگ بالهسى»
- دېگن گپلىرى آلدىندن دىلمنى تىلكه-پاره قىلگندى؛ يىراق، خالم نىنگ
قىزى قمر تىلىدن بو سۆزلرنى اېشىتىش مېن اوچون بو قدر آغىر و اچىق،
دېب اۋىلمه گندىم. قمر تىلىدن بو جملهنى اېشىتىش كىچىك دنياىنى
تىتره تگىنىنى توشونمى قالدىم. كېىنچه ليك احساس قىلدىم كه، قمرىنىنگ
بو گپلىرى، مېنى آتم نىنگ دوتارى نىنگ توشىنىلمىس، تىلسىز ناله لرى
تويىگه؛ شعرلر، يانىش و كويىشدن تۆله شكوه لرى قعريگه؛ دردلر تويىگه
اولاقتىردى. اونىنگ بو سۆزلرى ينه اۋشه كويلرى، شعرلر و دوتار
صدالرىنى تىنگلب، اۋى ايله، معلوم يورتگه كېته ياتىكلر غصّه لرى ايچ-
ايچىگه هيدىد يوبارر ابدى مېنى. اۋزىمنى آتم نىنگ مونگلى ناله لر،
دوتار و قۇشلىقلىرى قعريده يشه ياتىككندى حس قىلدىم. اېندى تېوره ك-
تاشىمىده گى دنيا، اونىنگ نرسه لرى و آدملىر، ياروغلىك و تاووشلىرى مېن
اوچون باشقچه معنا كسب قىلدى. باشقه بير دنياگه كىرىپ قالمىن؛ مېنگه
او دىنانىنگ همّه نرسه سى قىزىق، حرارتلى و معنالى ابدى. مېن اوچون
همّه نرسه بار ابدى بو يېرده. همّه نرسه نىنگ بير معناسى بار؛ مېن هم بو
يېرده معنا كسب اېتىگنم. همّه نرسه گه اۋخشىب، نگاه و قره شلىرىم آلدیده
بوتون بارلىق اۋزگريپ بارر ابدى. آغرىقلى بۇلسه-ده، يىراق، بو بير

ياقملى و سېونگىدەى توغىلىش اېدى. تىمدە يايىلىپ ياتىن بورونىكى
توشكونلىك و بيهودەلىك يۇقالگىدى. عاقىت قىمىنىك ايتىن اچىق و
جىدى گېنى حىياتىمدە بوتونلەى اوشلې سېزدىم. آلدىنىكىن كۆرە كۆپراق
اۋى و فىكرگە توشىدىم اۋشندە. اۋشە پىت خالىمىنىك قىزى قىمىن اۋچون
باشقە بىر آدم اېدى. اۋزىگە موجودات بۇلىپ قالدى. او مېنى ھەم اۋزىگە
تارتەياتىن سويوكلى بىر آدم، ھەمدە اونىگە نىسبەتەن كۈنگىلىمدە نىفرت و انتقام
حسسى بار اېدى. شوندى آدم كە، مېنى اۋزىگە تارتىر اېدى، اونى ھەم
سېۋەن، ھەمدە اىچىمدە اونىگە نىسبەتەن نىفرت و انتقام بار اېدى.

اۋشندە خىيالىمدە او بىلن سۆزلىشىش، اوروشىش باشلىنىپ كېتىدى. گاه
يالغىزلىكىمدە خىيالچى بىر حالتدە اونىگە اچىق و يامان سۆزلىرىنى ايتەن؛
داد-واى قىلگودېك درجەدە چىرىلەتىپ ساقلىرىدەيدن تارتەن. گاهەدە
سېۋىكى سۆزلىرىدىن ايتەن؛ كۈنگىلىم تۈلىپ يىغلەگىم كېلەدى؛ مېنى آزار
بېرىشىدىن قۇل تارت دېگىم كېلەدى اونىگە. بىلىمىدىن، كۈچە بالەلىرى ايتىپ
يورىن گېلىرىنى مېنىگە نىسبەتەن نېگە ايشلىتىدى قىمىر؟ گاهەدە اونىگە مېنى
سۆزلىرىنى ايتىر اېدىم؛ يالبارىپ قىمىرگە يوزلىنىپ، مېنى قىيىنشى پىيىگە
توشمەگىن، دېب ايتىپ يىغلەگىم كېلدى. او نىمەگە كۈچە بالەلىرى گېلىرىنى
مېنىگە ايتىگىنىنى بىلمەدىم. خودى، بو گېلىرىنى اوندن كوتەياتىگىندەى. اوندن
اېشىتىدىم، اېشىتىدىم و يېتىنچى قىت آسماندىن پىرگە توشىپ، تۈستىدىن
اويغانىپ كېتىدىم. باشىمنى كۈترىپ قىرەسم، دىنيا، تېۋرەك-اطرافىم اۋزىگە

بىر رىنگدە اېدى. كۈزلىرىمنى اوقەلەدىم، كۈرگىلىرىم تۇغرى چىقدى. هيجانلىق، اې تىگىرىم! مېنگە نىمە بۇلدى؟ - دېدىم.

بىر اېركىك نىنگ آوازى آلىس-آلىس درەلردن اېشتىلەياتىگندە، او فرىاد چېكىماقدە اېدى، تاووشلىرى تاغلار بغرىدە عكس صدا بۇلىپ قىتەياتىگىنى اېشتىپ قالدىم:

- ھلى قىدەسن؟ توبە بوندن يامانراغىدن اسرەسىن! اىتمىمى اېدىم اۋت بىلن اۋىنىشمە، دېب... بىر مرته آلاو... شو عشق بىر بار جانىنگە ياپىشىسە بارمى، تىغىن بىلەسن تىغىن سېوگى نىمەلىگىنى!...

بىز اۋتىگن يىللىرى تېنگقورلر بىلن بىرگە اۋىنىداش اېدىك. بو واقە شوندەى بىر پىتگە تۇغرى كېلدى كە، بىز قىتىپ بىر-بىرىمىز بىلن اۋىنىش حقوقىدن محروم قىلىندىك. شوندن كېىن بىز باشقەلر آلدىدە بىر-بىرىمىزنى كۈرسك قاچەدىگن، ىشىنەدىگن بۇلدىك. اۋشە ھمە ھالتر، آرەمىزدەگى شرم-اويت تۇسىق بۇلىپ تورگىنگە قرەمەى، اىشانىب بۇلمىدى كە، اۋشە اچىق و آغرىقلى گېنى اىتىپ، تۇستدن، بى سىب و اۋرىنىسىز مېنى آلىپ بېرگە اورسە-يو، توپراققە تېنگ قىلىپ تشلىسە.

آلدىنگى يىللىرى مېنگە بونقەنگى گېنى ايتسە درد قىلمىدى. كىپىراق عقلى ھمە نرسەگە يېتەياتىگن پىتلىرى بو گىللىرى او اىتمىس اېدى.

او مېنگه بو اچيق و نفرتلى گېنى ايتگن پيټده، هوشيده ميدى، ياكه، ايسيدن
 آزگنمى اېدى؟ يا اوشنده كيم دير اونينگ ايچيگه كيريب آلگنميدى؟ شو
 گېنى ايتيب مېنى خفه قيليشنى خواهله ديمى؟ بو بيلن آتم نينگ
 دوتارى نينگ دردلى ناله لرى قعريگه هيده ماقچى بولديمى مېنى؟ بوندن
 بدتريدن اسره سين، توبه!... صمد مېندن آلدين شو كولرنى باشدن
 كېچيرگنلردن اېمسمى؟ صمد نينگ حياتى آدملىر سوپورينديلرى آستيده
 چوكيب، خاموش دنيا سى قنده ي دير درد و غصه لرنى اؤزیده يشيرمه گنمى؟

بیر كېچه سى، بیر تۆيده همه آدملىر حيات غصه لرينى بیر ياققه سورويپ
 قۇيگنديلر؛ تون فضا سى دملنگن گوروچ هيدى بيلن، توتون هيدى، جييده
 و گلاب عطرلى تره لماقده اېدى. هر ياقده يшил و پسته رنگ بخمل
 توشكلر ساليگن؛ خينه قۇييلگن قۇلر و تورلى-تونيس شيشه
 بيلك اوزوكلر.

بیر كېچه سى باله لر برنجدن يسلگن سموار اطرافیده آلاو اؤيىنى قيليشردى؛
 هر ياقده ساز، كوى، رقص، كوره ش، خورسندچيليك و شاديانه حكم
 سورردى. آتم كته مهمانخانه ده، دوتار چليب، كؤپچيليككه ياقه ياتگن
 اؤشه اؤزى نينگ مشهور كويىنى اجرا قيلر اېدى.

آتم شوكت بخارايى شعرىنى ناليش قيليب: «شانه جبر ارّه را از بهر گيسو
 مى كشد (ارّه جبرىنى تراق ساچينگ نينگ عشقيدن چېكر)نى كويلردى.

كىشىنىڭ كىشىگە ايشى يۇق بىر كېچە اېدى. نازبو و اكاسى گلى هيدلىرى قۇشنى حاويلدىن بىزگە تامان ترهلىب تورردى. آتمنىڭ يانيدە بۇلىشەدى بىر كېچە ايچىمنى قىسىپ كېتكىن؛ قمرنى كۆرەى، دېب يورهگىم تلىپنەياتىن بىر كېچە اېدى. بهار، كېلەك، كۆكتلر هيدى تونكى هوانى مست قىلىپ توريدى. يىنگرەياتىن دوتار نالەلرى و آتم ايتەياتىن شعرلرنىڭ نرىكى تامانلريدە نىمە خبر؟ - دېگىن معنادە آتمنىڭ يانيدىن، اونىڭ بخمل پوشلى دوتارى يانيدىن تورديدىم. بىلمەدىم نىمە بۇلدىيو، اۋزىمنى حاولى چىتىدە يىرىم يارىق، يىرىم قارانغى فسادە تاپدىم. بىر نرسەنى بهانە قىلىپ، آتمنىڭ يانىگىھبارماقچى بۇلدىم شېكىللى. حولى چىكەسىدە قىزەلاقلىرىش يىشىن اۋىنشەياتىنگىدى. قىزچەلردىن بىرى درختدە آسىغلىق ارقاندە يۇقارى-قويى اوچەياتىنگىدى. كويلگىنىڭ رنگدار اېتىكى ايلنەسىدەگى يارقىن مېتى-مېتى يولدوزچەلر، تۇيخانەنىڭ گىس چراقلىرى و آى نورى آستيدە برق اورىپ يلىتىر اېدى. قمر اۋشە ارغىمچيدە بهار كېچەلرنىڭ تونكى موجلىرى و آىنىڭ كوموش رنگ يالقىنلىرى آرهسىدە اوچماقەدە اېدى. ھر بىر اوچىگندە ھىجانلىنىپ سېوينىگىدىن قىقىرلپ فرىاد كۆتۈر اېدى. قمر كىيىن تۇق قىزىل بخمل كويلەگىنىڭ زرلى يولدوزچەلرى چراق و آى يارىغيدە كۆز قاقىپ تورىگندەى تاولنەياتىنگىدى. بىرار نرسە بهانە قىلىشكە حاجت بۇلمەدى، عياللر يىغىنىگە آتمنىڭ آلدىگە بارماقچى بۇلىپ جايىمدە تورىپ قالدىم. قمر مېنى كۆرگچە

ارقانده اوچيشگه دوام اېته وېردى. اۋنگ-سۋليگه اوچه تورىب،
سپوینگىندىن قىچقىره دى. كوتيلمەگندە كوله ياتىب بلند آوازده:

- لۇلى بېچە-لۇلى بېچە، - دېيە قىچقىردى مېنگە.

قىزىلر كولىشىدى. خودى، بىراو بالته بىلن باشىمگە اورگندەى اۋرنىمدە قاتىب
قالدىم. خودى، بلندلىكدن، قايەدن قولىب توشگندەى بۇلە يازدىم. قىقىرلىب
كولىشلىر چۈزىلىپ كېتىدى. بىر نېچە لحظه كۈزلىرىم ھىچ نرسەنى كۈرمەدى.
بونى اېشىتىشدىن كۆرە يېر يارىلىپ يوتسەيدى مېنى. نىمە دىر دېماغىم
كېرەك. فايده سىز بۇلسە ھم بو گېيم باشقەلرگە جواب بۇلرمىدى. قمر
آلگىنچىكدن توشىب، گلنى باشقەسى آلدى. نېچە قدم مېنگە رۇپەرە
كېلدى، اۋشە تابدە آنم اۋرگىنگىن: «آتنگ سازندە اېمس، حافظ و
صنعتكار» - دېگىن گېينى ايتىشكە مجبور بۇلدىم.

بىر لحظه اۋتىب، گويا، مېنگە يورەگى كويگىن بۇلىپ، ياكە مېنى
توشىندىمى، ايتگىن گېيدىن پشيمان بۇلدى. ياكە، قىلگىن خطاسىنى
توزەتماقچى بۇلىپ مېندىن:

- سېن نېگە دوتار چېرتىشنى اۋرگىنمەيسىن، - دېب سۋرەدى.

مېن اېسە جوابىگە:

- ياقىتىرمەيمىن، - دېدىم.

بىر آز محبتلى آھنگدە:

- مېن ياقىترەمن ، بىر كۈن اۋرگنەمن ، - دېدى .

كىمدن اېشىتگىنى بىلمەيمىن :

- قىزلر دوتارچى بۇلە آلمەيدى ، - دېگن گېنى ايتدىم .

اۋشە لحظه نىمە كۈنگىلىدن اۋتگىنىنى بىلمەي ، كولىب :

- سېن اۋرگن ، سېن ، - دېدى .

- خوشىم كېلمەيدى ، - دېب اۋشە جوابنى يىنە تكرر قىلدىم .

- اۋزىنگىنى آس سىنگ ھىم اۋرگنە آلمەيسىن ، - دېبە بلند كولىب يوباردى .

- نېگە اېپلەي آلمەيمىن ؟ - حيران قالدىم .

- چونكە ، سېن قالاق بالەسن ، آتنگ شۈندەي دېگن اېدى ، - يىنە كۈلدى .

بو گېي قىلىچىدېك يۈرەگىمگە كىرىپ كېتىدى .

حيران ، ساكت و درماندە بىر احوالە يۈزىگە باقدىم . او تىرجەيىپ ، خودى

كۈنگىلى اىستەگن بىر ايشنى بىرگن بۇلىپ ، مېنگە تىكىلدى .

شو پىت كۈزلرىمگە ياش حلقەلندى . «توبە ، بۈندىن بدترىدن اسرەسىن !» -

دېب يۈرگن صمد ديوانەنى اېسلب قالدىم . شۈندىن كېيىن تۈنگى قىسەلرىمىز

اۋز پايانىگە يېتى . يۇق ، قىدن ھىم ؟

بۇلر ھلى قم اوچى ، داستانىنگ باشلىنىشى اېدى .

شو كېچەدن كېيىن ، بىر گوشەگە بارىپ يۈزمە-يۈز بۇلىپ ، ايتىپ-اېشىتىشگە

قىتىپ وقت تاپە آلمەدىك . باشقەلرنىنگ گېي ، عايلەمىز كتەلرىنىنگ

اۋزلىرىگە ياقەياتىگن گېلىرى، بىزنى تابارە اوزاقلىشتىرىردى؛ اوزاقلىشىپ بارىدىك. بىز توشونىپ يېتىدىك كە، ايكىمىز، بىر كېچەدە توغىلگىمىز، كەلەلىمىز بىزنى اونشتىرىپ قۇيىشگىندى. بىز اۋغىرلىچى بىر-بىرىمىزگە كۆز سالگىنىمىزنى كۆرىشلىرى بىلن آق، آنەلرنىنگ گپ-سۆزلىرى باشلىنىپ كېتىردى. بىز اويتىدىن قىزىل-يىشىل بۇلىپ، كۆزلىرىدىن غايىب بۇلىشىپ قاقچىپ-قاقچىپ كېتىر اېدىك. اما، قىمر مېنىدىن عذر سۇررىمىكن، دېگن كۈنى دايم توتەمن. شۇندىن سۇنگ، آتم قۇشۇق ايتىشكە باشلىسە باشقەلرگە اۋخشب مېن ھم خفە بۇلىپ كېتەمن و قىمرنى اېسلىپ يىغلىشنى ياقىتىرگىم كېلەدى. شۇندەى قىلىپ اۋزىمنى مجلسدەگى پرىشان-حاللىرگە ھمدرد توتگىم كېلەدى. مېن ھم باشقەلرگە دردداشمن، دېب اۋىلردىم. اۋزىمدىن باشقە ھىچ كىم توشنمەياتىگن بىر آتشد يانماقدە اېدىم. كېنىراق او ھم آتم كۈيلەياتىگن شەرنىنگ آھنىگ و صدالرىنى حس قىلىشنى خواھلەدىم؛ اوندە ھم مېنگە اۋخشب، دوتار صدالرى و آتم ايتىگن شەردىن اىچىدە دردلى، بىراق، ھىجانلى و شىرىنگىنە كۈنگىل قۇيىشدىك حالت و احساس توغىلىسىن، دېردىم. فقط شۇندەى حالت و احساس توغىلگندەگىنە مېنىنگ دىنامگە كىرر، كۈنگىلىم درد و غصەلرگە آشنا بۇلر، اونگە نسبتاً دلىمدە اويغانگن حسلىرىمنى توشىنر، سىۋگىمىنىنگ قدرت و چىگرەسىنى بىلر دېب اۋىلەيمىن. مېن خىالىمدە ھم اۋزىمنى آدم بۇلىمىن، كۆكرەگىمدە بۈيۈك بىر درد يىشىرىنگن و بىر مەبود يادىدە تون و كون كۈيەمن، دېب احساس قىلردىم. دردلى بۇلىش، كۆكرەگىدە كەتە سىرى

بۇلماق و اولكن درد اېگەسى بۇلىش، پرىشان روح و سېوگىلى آدم بۇلىش و اولوغ آدمگە ايلنىش اوچون معيار بۇلرمىكن؟ مېن بىلمەيمەن. اۋشە زمان شايد شونەدى فېكرگە بارگندىرمەن. كۆكرەگىمدە كتە آغرىق بار، باشقەلردن كم اېمسمەن و حتّا، اۋزگەلردن اۋزىمنى يوقارىمەن، دېب خيالەدمەن. تاتلىگىنە كۈنگىل بېرىشم دىياسىنى كۆرسە اېدى. مېن اېرىشگەن مقام و مرتبەگە هېچ كىم اېرىشە آلەمەگەن، دېب اۋىلردىم. مېن باشقەلرگە كۆرە كۆپراق آتم دوتارىنىنگ نالەلرىنى بوتون وجودىم بىلەن حس قىلەمەن، دېب تصوّر قىلەمەن؛ بونى اېسە باشقەلرگە قرەگندە اۋزىم اوچون كتە اوستونلىك و بىر مېن گىنە شو مقامگە اېگەمەن دېب اۋىلەيمەن. قمر اېسىمگە توشسە، او مېندەگى خاص بو احساس و حالتلرنى درك قىلمەسە، قلىم سىنىب، يورەگىمدەن امىدسىزلىك زهرى تامچىلەى باشلەيدى، دېب تصوّر قىلەمەن. پرىشان بۇلردىم. قىچقىرىپ يىغلەگىم كېلدى. مېن حس قىلەياتىگەن شو درجەدەگى كۈنگىل قۇيىش و پرىشانلىگىمنى قمر توشىنىپ يېتىرمىكن، دېب يۇل-يوروق قىدىرەمەن. بو لحظەلردە تىلگە آلىپ بۇلمىس كېلرنى و اصلا اونى ادا قىلىشكە تىل و سۆز عاجز قالەياتىگندىن درماندە اېدىم. آتم صدالرى و او كويلەياتىگەن قۇشقلردە دوتار نالەلرى عكس اېتر اېدى. اۋشە پىت قمر دردىم آسمانى و كوچ و قدرتىنى انگلەپ يېتر، دېب آرزو قىلردىم. او بو كويلرنى اېشىتىپ، آز اېمىس، كۆپ اېمىس مېندەگى اوشبو حالت و احساسنى توشىنەر، دېمەن. بىراق، بىردىنگە اۋشە تۆى كېچەسىدە:

-لۇلى بېچە، لۇلى بېچە، - دېب ايتىگەن گېپى اېسىمگە كېلەدى.

اۋشندە بوتون اميدلریم دیواری نورەى باشلەياتگندى. قەردن بو گېنى ایتەسلىكنى كوتىش، كېرەك اېمىس، دەپ اۋىلردىم. آتمنى اۋتە دردلى و جان كويدىرگۈۈچى آھنگلر اجرا قىلىش اوجىدە كۆرۈرگەنمەن، باشقەلرنىڭ قىزىقىش و خوش قرشلىشىدن كۆنگىلىم كوچ آلىپ، اىچىمدە آتمنى انسانلر قەچەلىك يەخشى كۆرىشىنى قەم كېلىپ كۆرسىن، دەپ چىقىردىم.

آدملر اونى قەچەلر ياقىتەردى، سېۋەدى. كىمنى كۆرۈمگە آتمگە حسرت قىلەدى. اۋزىمنى آتمنىڭ اۋرنىگە قۇيىپ كۆرەمەن. قەم مېنى اۋشە مقام و مەزلەتكە اېرىشكىنىمنى كۆرسە، زارە گېيدن پشيمان بۇلرمىدى، دېيە اۋىلەيمەن.

قەم مېن مەجلىس نىڭ عزىز و ارزندەسى بۇلىپ، باشقەلرنىڭ يۈرەگەن جاي تاپكىنىمنى بىلىپ حسرتلەر؛ شۇندىن كېيىن اۋغىرلەنچى بۇلسە-دە، او تامان كۆز قىرى تەشلەماقچى اېمىس اېدىم.

اۋشندە او مېنىڭ سانسىز غەملى تون و كونلرىمنى كۆرىپ يىغلر و اونگە نەبئاً بى فرقىلگىمەن، ھەممەنىڭ عزىزى بۇلگىمەن و قىشلاغمىزنىڭ قىزلرى مېنىڭ آرتىمەن توشگىندىن داد-فغان قىلرمىدى. او توش و خياللىرىدە بۇلسىن «اۋشە اچىق گېيىمنى كېچرگىن و اېسەن چىقرگىن» - دەپ مېنگە التماس قىلىپ يالبارمى دېيەن. بىر دىقەدەن سۇنگ اۋزىمدەگى بو بىغرى تاشلىكنى خوش كۆرۈمەدىم. بو حسلریم اۋرنىنى يە قەمىنىڭ مەجتى

اېگىللەى كېتدى. يۈرەگىم سىقىلىپ، كۆزلىرىمدە ياشلار حلقەلەندى. بوگپلر
آخر قلىبىمنى خىرە قىلەدى، شوق-ذوقىمنى سۈندىرەدى، دېگن اۋىگە
بارردىم. اۋزىم ھم، يۈرەگىم ھم بوندەى تاش بغير و رحمىسىزلىكلرگە داش
بېرە آلمىسلىگىنى يېقب قالەمن.

آتم كويلەياتىگن كېزلردە اۋزىمنى باشقەلردن كم حس قىلمىس اېدىم. مېندە
ھم درد بارلىگىنى حس قىلەمن. يۈرەگىمدەگى نالەلىرىمنى بىراوگە ایتە
آلمەيمىن. اۋشە صنعت سېۋرلرگە اۋخشب دوتار صدالرى و آتمنىنگ
كويلرىگىنە مېنى تىنچلىتىرە آلردى. ھمەنى بىر-بىر كۆز اۋنگىمدن
اۆتكزەمن. تاماغىم و بۇغزىمدە يىغى تىقىلىپ تورىبىدى.

اولرىنىنگ يىغلىشلىرىنى كۆرگچ، بۇغزىمدەگى درد توگونى يارىلەى دېردى.
اما، كۆرەمن كە ھىچ كىم يىغلمەپىدى، ھمە اولگى حالتىدن ىنە قىتىب اۋز
حالىگە كېلگن. قىللىرى بوتون، اۋزلىرىگە كېلگنلر، ھمە ساغ-سلامت. ھمە
چېك چاپىلىشىب مارجا-مرجا، رحمت-رحمت دېيىش اېدى.

آتمنىنگ چاپىنى يىنگى لەدىلر، اۋز پىالەلرىگە ھم چاى قويدىلر:

- كمال اكە يۈرەگىمىزدن غملرنى يوۋدى. اوزاق ىشنگ، مىنگگە كىرىنگ!
سىزگە رحمت، يوز رحمت!

حىران بۇلردىم. قىامت بۇلگوسى اېدى. ھنوز مېنىنگ يۈرەگىم و
ايچىمدەگى دردلر تاماغىمنى قىسردى، بۇلمسە ايتىگنلرىم نېگە عملگە

آشمه ياتير؟ مېن هم ناچار باشقه لرگه اؤخشب خورسند و تېتيك بۇليشگه اورونه من. اما، ايچيمده اونى ياقثيرمسديم. اولرده مېنينگ درديم يۇق دېب اؤيلر اېديم. آتم نينگ دوتارى نينگ كوى و ناله لريدن آلگنيم احساس، اولرده يۇق اېدى. اولرنى ياقثيرمسديم. نظريده مجلسده گيلر توشينمسدن بيهوده گه آتمگه مرجبا و رحمتلر ايتماقده اېديلر شېكىللى. اولر مېنگه اؤخشب شعرلرده و آتم نينگ دوتاريدە عكس اېتگن يانيش-كويشلرنى انگله مسديلر. آدملىر خواجه كؤرسينگه «واه-واه و آفرينلر» قيليشردى گويا.

كېين قره سم، هيچ كيم مېنگه اهميت قره تمه يېدى. هممه آتم نينگ دوتاريگه كؤز تيككن. چاي ايچيشگه تنفس بۇلگن، هر كيم اؤز ياننده گي صحبتداشى بيلن نيمه نى دير سېكىن گينه گېليشيب آلە ياتگندى. آتم حقيده، اونينگ دوتارى خصوصيده و اجرا قيلگن مقاملىر باييده صحبتلشر اېديلر. آتم هم كيمگه دير اؤزى نينگ اؤتميشيدن، مقام خوانليگيدن و قايللتيب دوتار چېرتيشلريدن گورونگ قيلماقده اېدى. هر دايم توشينتيروولرى آخريده كؤكره گيدن چوقور آه چېكردى و مونگلى گينه زمزمه قيله يازردى:

- هي اكه! بير پيتلر سيز و بيز هم گل و گلستانليك آدملىر اېديك.

آتم نينگ كؤزلى قالين گللى اوزره سوزيلردى، اونينگ صحبتىنى تينگله ياتگنلر هم قيغولنردى و اولر نينگ كؤزلى هم قالين گللى بۇيلب سوزيلر اېدى. مېن هم قالين گللىگه تيكيله من. بيز هم شو كونلرده قۇلدن بېرگن بۇلسك-ده، بير زمانلر گل و گلستان اېگه لرى اېديك، - ديه

اۋىلەيمىن. مېنىگە ھەم يىراۋ بىر پىالە چاى اوزەترمى، دېب اميد قىلەمن. نىمە دىر، درد مى، يىغىمى، پۇرتنە مى، غەم مى، بۇغزىمدە توگىلىماقچى اېدى. خىيالىمدە، باشقەلر ھەم بۇغزلىرىدە توگونگە ايلنگن يىغىنى يوتىش مقصىدىدە، بىر-بىرىگە پىالە اوزەتىشگە آشىقماقدە اېدى. زىرا، يىغلەماق قبول قىلىنمەگن، احتمال كتە بىر عىب و گناھ اېدى.

قالىن گللىرى آرەسىدە آتم و باشقەلرىنىڭ قۇللىرىدىن كېتىن باغلرىنى كۆرۈردىم. كىم، قىسى اۋلكەنىڭ آدملىرى - شىمالدىمى ياكە جنۇبدىن، غرىبىدىمى ياكە آسماندىمى توشىپ، اولرىنىڭ گلستانلىرىنى تالان-تاراج قىلىپ كېتىشگن. شونىڭ اوچون بو انسانلر اۋشە يۇقاتگنلرىنىڭ ماتمىنى توتماقدەلرمى؟ بىر دىققەدن كېىن مجلسدەگىلرىنىڭ يانىگە يۇگورىپ بارەمن، آلدىنگى لحظەلرگە قرەگندە اولرىنىڭ يوزلرىنى خورسند و قووناقراق تاپدىم. دوتار نوالرى، آتم كويلەگن قۇشلىقلر اولرىنىڭ يوزگە باشىگە قۇنگن گردلرنى ارىتە آلگندەى اېدى. بىلمەدىم كە، اولردە شو باغ و بوستانلىرىدىن اجرەلىشدىن اۋزگە ھەم غەم-قىغولرى بارمىدى ياكە يۇق؟! ىنە قندەى دردلىرى بۇلىشى مەكەن؟ اولر ھەم اۋز خالەلرىنىڭ قىزى چققىدىن عذاب چىكماقدەمىكەن؟ دېب اۋىلردىم اۋزىمچە. بىراق، دللىرىنى بىلمىم ھەم اولردە ھەم مېنىگە اۋخشب خالەلرىنىڭ قىزلىرى بۇلىشى مەكەن-كو؛ اولر مېنىڭ ياشىمىدەگى آدملىر اېمىسلر-دە! بىرمە-بىر اولرىنىڭ بېتلىرىگە كۆز يۇگىرتىرەمن. اۋىلەگن نرسەلرىمنى اولرىنىڭ تورخىدىن بىلىپ آلردىم. يۇق، اولر مېندېك كۇنگىل بېرىپ سېۋمەگنلر ھىچ كىمنى. بۇلمىسە اولر كىمىنىڭ

جور و جفاسیدن آتم نینگ دوتاریگه ایش بولیب نالیماقده ایدیلر؟ -
 دیه اوزیمدن سوره یمن. بلکه، اولرده مین یلمه گن، توشینیب بیتمه گن
 دردلی باردیر. اگر آتم مقام خوان بولمسه ایدی، اولر نیمه قیلیشردی؟ -
 دېب ینه اوزیمگه سؤال بېره من. اولر اېلکه لریدن باسه یاتگن درد و غم
 یوکی آستیدن قنقه قیلیب اېگیلگن قدلرینی اؤنگلشردیلر؟ بوتون شهر و
 قیشلاقده بیرگینه مقام خوان مېنینگ آتم ایدی. بو بیر اریزمس گپ اېمس.
 هر کیم هم آتم سینگری صنعتکار بؤله آلمه دیدی. آتم-ده، بو صنعتنی
 آتھسیدن یعنی مېنینگ بابامدن اؤرگنگن. شو اېسکی و قدیمی دوتار هم
 اؤشندن قالگن. بؤیم هم تېنگی یوق مقام خوان بؤلگنلر. او اؤتمیشدن
 سؤزله یاتگنده آتم نینگ کؤزلریدن یاشی آقه باشلردی. بیر پس اؤتیب
 مخلصلردن بیرى آتمگه:

- قیغورمنگ استاذ، بو دنیانینگ غمی بیتمه دیدی، - دېر ایدی.

آتم بو سادّه حکایه نی ایتیب، نې سبیدن ییغلیشینی توشینمسدیم مېن. آتم
 کپین کؤز یاشلرینی اریتیب، دوتارینی قۇلتیق، کوی باشله گچ دوتاریدن
 ترهله یاتگن ناله لر مجلسده گی مونگلی ساکینلیکنی بوزردی. دوتار نوالری
 همّه نینگ نگاهینی نا انیق بیر نقطه گه قره تیب، اولرنی اؤز قاییقلریدن
 سېکین-سېکین چقیشگه اوندر ایدی. شو آه و ناله لر، اون چیقریب نفس
 آلیشلر، آدم لرنی ینه بو دنیادان باشقه بیر ناتنیس دیار - احتمال اؤشه بیر
 کونگی باغ و بوستانی ویاکه، قۇلدن بای بېرگن یورتیلرگه سیر و سفر

قىلىشكە تۈسقىنلىك قىلردى. مېن ھم سفر قىلماقدە اېدىم. دىنا ھم جودە تار بۇلگنى باعث، سفر قىلىشكە جاى تاپە آلمىدىم. باشقە غم-قىغو نىمەلىگىنى بىلمىدىم.

نىمە، ايچكى حاويلدە، قىزلردورەسىدە كولىب، اۋىنب يورەگىمنى يەرلەگن خالمنىڭ قىزىنى اېسلىب اونگە پناە كېلتىرەيمى اېدى؟ قىزنىڭ كىلىرى خىنەگە بۇلىگن، تۇزغاق ساچلىرى اېلكەسىگە توشگن، ياناقلىرى غازە رىنگ، يەر ترەياتگن اوزون بخمل اېتگى ايلنەسى بۇىلب مېتى-مېتى يولدوزچەلر تاولىب تورەدى.

قىز مېنىڭ دىنامدن، حالىمدن خىرسىز رقص قىلر اېدى. دىنادن بى خىر سېوگىلىم رقصكە توشەياتگندى. قىز تۇستدن مېن تىنقىلى مقامخوان بۇلگىمنى بىلسەيدى، آتمگە اۋخىش دىلرگە ياقوۋچى، مشهور و سېۋىملى دوتارچى بۇلگىمنى ھم بىر بىلسەيدى، بىرچە مېنى سېۋىب آلقىشلەياتگىنى بىلسەيدى او، ھر يېردە مېن حقىمدە دوو-دوو گېلر، ھر اۋىدە و ھر مجلسدە مېنىڭ گېم تىللردە داستان بۇلگىنى بىلسىدى او، - دېپە آرزو قىلردىم. باشىمدن ياغىلەياتگن مۇتاولرگە چىدەى آلمەى، خالەمنىڭ قىزى حىرت بىلن مېنگە اچىق قىلىب، بىر بورچككە كىرىب آلسەيدى، كۈنگلى اىستەسە قىچقىرسىن، خواھلىمىسە جىمگىنە گېلرىمنى بىلىب اېشىتسىن، اونىڭ اىچى حسددن يانىب كېتسىن، - دېمىن اىچىمدە. كۈنگلى بوپورسە خالەمنىڭ قىزى چىنقىرەب، ھەمگە «خدا حقى

تىنچلىنىڭ» - دېسەن . يۇقسە ، قىمەتلىرىمنى ئېشىتىپ ئۆتەرەۋەرسەن ، كېچىمىش ئېسىگە توشىڭدە خالەسىنىڭ ئاۋىلىگە :

- ھى ئۆلى بېچە ، ھى ئۆلى بېچە ، - دېگەن گېلىرى كۆنگىلىنى بوزسىن ئېدى .

اگرچە ئۇشە تونى بولمىغان چىق گېلىرىنى قىترىپ ھەم ئالماقچى بۆلگەندى ، بىراق ، ئو فايەدەسىز ئېكىنى بىلدى . ئېتىلگەن گې ئېتىلگەن ئۇق . شۇندە بىر لىظەلردە ئۆمىنىڭ ئاندىن تۇرىپ كېتىگەن كېلىپ ، بارىپ ئاۋىلىدىن بۆلەگەن كېلىدى . ئا ، خالەمنىڭ قىزى ئېنە مېنگە «ھى ئۆلى بېچە ، ھى ئۆلى بېچە» دېيىشىدىن قۇرقىدىم . گېمىدىن قېتىدىم . مېندىن ئېمە ئۆتگىنىنى خالەمنىڭ قىزىگە توشىتىرىش ئوچۇن كىمىدە ئۆمىدە بولۇپ كەتتى . بۆلىشىم كېرەك . ئانە شۇندە يۈرەك دېمىنى ئېتىگەن بۆلەم ، - دې بۆلىدىم .

شۇنچەلەر ئالە و فرىاد سالەي كە ، كۆيلىشىمدىن قىمىنىڭ يۈرەگى ئېرىپ كېتىسەن ، بېلىسەن كە ، مېن قالاق ئېمىسەن و غەمى يۈرەگىمگە ئېلىرى قىلگىنىنى بېلىشىنى ئېستەيمەن . بىراق ، بولمىغان ئېستىكلەرگە ئېرىشىش ئوزاق ، ئايرى و ئاتا مەمكەن ئېمىدە بولمىدى ئۆيلىرىدىن ئۆتۈمىدە . قىرەيمەن كە ، ئال-ئحوال و ئاھالىسىمنى ئونگە توشۇنۇپ ئالەملىگىمىدىن ئاھالىسىلەنمەن . ئۆلدىرگۈچى بىر ئىچ بولمىغان بولمىدى كۆيلىرىدە . ھوشىمدىن كېتەيلىدىم ، سەمگە ئۇشش ئۆمىنىڭ مەنلىكى و ئاشقانى كۆيلىرىنى بىر تىنكەن ، كۆنگىلىمەگە تۈگۈنلەرنى يېرىتىش ئوچۇن ھور-ھور يىغەي دېمەن . ئۆمىنىڭ

دوتارىنىڭ آھىڭى و نالەلرىنى اېشىترىكىمن، مېن و صمددە توغىلگن
حال و احساس باشقەلرگە مىسّر بۆلمەيدى؛ اۆزگەلر جاننى كويدىرگۈۈچى
بو فرىاد و نالىشلىرىنىڭ تويىگە يېتىپ بارە آلمەيدى، دېب اۋىلەيمەن.

دنيا و تىرىكچىلىككە كۆزىم آشنا بۇلىسىن اوچون آتم مېنى ھەر دايم
آدملىرىنىڭ يىغىنلىرىگە يېتىكلىك بارردى. اېلدن اوزىلىپ قالگن، قالاق، غم-
قىغۇ باسگن و نان گدايى بۇلىپ قالشىمنى اىستىمسدى. آتم ھەر دايم
مېنىڭ كېلەجگىمدن خواطردە اېدى. بو سۆزلرنى آتمنىڭ اۋزى آنىمگە
ايتىگندى. بىراق، مېن اېشىك آرتىدىن بىر حقيقتنى آتمنىڭ تىلىدىن
اېشىتىپ قالگندىم:

- تۋىلرگە آلىپ بارىشىمنىڭ باغشى، قۇى يېسىن، جانلىنىسىن بالە، - دېردى
آنىمگە.

تۇغرى، تۋى، ضىافت و مېھماندارلىكلرگە بارسىك، مېنى اشتھاسىزلىگىمنى
كۆرگن آتم دستورخواندىن يىخشى آوقت و مىۋەلرنى مېن تامانگە سۈرىپ:

- كۆپراق، كۆپراق يېگىن، اۋىكلمەگىن، - دېردى سېكىن گىنە آوازده.
مىنغىلېب يېيىشىمنى كۆرگىچ:

- اۋلىم سلات، نان يېيىشىنىڭ آدمگە اۋخشمەيدى، - دېردى.

مجلسلەرگە بارىشىم نە قارىمىنى تۇيغۇزدى، نە قالاڭلىغىمنى برطرف قىلر، نە- دە گوشەگىرلىگىمنىڭ كەمەيشىگە سەبب بۇلگەندى. آتم بىلن تۇلرەرگە بارىش غىمىمنى آرتىرردى قىتە. دوتارنى آتمنىڭ قۇلتىغىدە كۆررەنمەن، بو دوتار اۋز سۈرىگە نازلىنېب، مېنگە اۋزىنى كۆز-كۆز قىلەياتكەندەى اېدى نظرىمدە. دوتار نظرىمدە اېگىللب بۇلمىس تاغ چۇقىسىگە اۋخىش كېتەدى. ھە، يوكسك قاىە سىنگرى. خودى، مېن ھېچ دردىدن قوتىلە آلمەگن خالەمنىڭ قىزىگە اۋخىشەيدى بو قاىە. بو يوكسك چۇقىنى قەندەى قىلىپ قۇلگە كىرىتىشنى بىلمىسدىم. اونى اېگىللىشىم خالەمنىڭ قىزى قەرنىڭ آغرىقلى گىيگە جواب بۇلەدى، دېب اۋىلردىم. يۈرەك يەرلەرىمنىڭ يىتىشى، بو قاىگە چىقىپ آلىشنىڭ بىردن-بىر يۇلى اېدى. قەرنىڭ يۈرەگىگە-دە يۇل تاپردىم.

اويدە يالغىز قالگن پىتلىرىم دىوارگە آسىغلىق بىخىل جلدلىك دوتارگە باقەمەن. يۈلدۈزلەرگە تۇلە بو بىخىل پۈش اىچىدە قۇل يېتمەس اولكەن و سىرلى بىر دىنيا بار، اېگىللب، ضبط اېتىپ بۇلمىس يۈلدۈزلى كېنگ آسمان، سحرلر عالمىگە قۇل يېتمەس آچون، بىخىلگە اۋخىشەگن يۈلدۈزلى بىر آسمان يىشىرىنگەندەى! بەضاً، قۇلىم بىلن دوتار پۈشىنى سىلب قالسىم، قۇرقىنىمدن تىتراق باسىپ قۇلىمنى دراو تارتىپ آلردىم. اۋزىمگە اۋزىم: «دوتارگە قۇل تېگىزمە، ھلى بروقت. حاضردن سېن اۋت بىلن اۋىنىشماقچىمىسن؟ جودە اېرتە اۋزىڭنى غەم-غەصەگە مېتلا قىلەسن. قۇل تېگىزمە. ھلى پىتى اېمىس. وقتى كېلىپ قالەدى. اۋزىڭنى مونچە چۇققە

اورمە. كويىب كباب بۇلىش نىنگ ھم وقتى-ساىتى كېلەدى. اگر قۇلىنگىدىن كېلسە ئۆزىنگە باشقە بىر ايش تاپ، چونكە، بو يۇلدە مىنگ بىر يىقىلىپ، تورىش بار. بو يۇلگە كىرماق نىنگ مىنگ غم-قىغوسى بۇلەدى. بو يۇلگە كىرىش ھر كىم نىنگ ايشى اېمس. بو يۇلدە سېندىن كۆپ فداكارلىك، كوچ و برداش طلب قىلىنەدى» - دېيىمىن.

تۇغرىسىنى ايتە قالەى، دوتار مېنگە ياقردى، ياقمسدى ھم. دوتارنى بورونكى يىللىرى ياقتىرمىسدى، آتم نىنگ شوم دوتارى سىبلى، كۆچە بالەلر مېنى ئۆيىنچاققە ايلتتىرىپ، اوستىمدىن كولىشردى. ياقتىرگىم، سېوگىم قمر ھم شو دوتار طفىلى مېنى ئۆزىدىن اوزاقلىشتىردى. بىر كون كېلىپ آتم نىنگ دوتارىنى تېر و تىشەلر يىلن سىندىرىپ، اوزاق بىر جايگە آلىپ بارىپ اولاقتىرماقچى و آتم نىنگ كۆنگلىگە ئۆت سالگىم كېلدى. آتم و باشقەلر نېگە دوتارگە كۆنگىل قۇيىپ، اونى مونچەلر سېویشەدى؟ شو سېبىدىن اونگە نسبتاً كۆنگلىمدە حسد توغىلدى. اما، شۇندەى بىر وقت كېلدى كە، آتم نىنگ سحرلى برماقلىرى دوتار پردەلرى، دوتار سىملىرى اوزرە قوبى و يۇقارىگە چىقىپ توشەدى، بو حالت و دوتار تابارە مېنى ئۆزىگە تارتماقەدە اېدى. دوتار پردەلرىدە حرىكتلەنىاتىن آتم نىنگ برماقلىرى كۆزىمگە عجاب كۆرىنەدى.

شو برماقلىر قوروق تاردن ياقىملى نالەلر ترەتەياتىپ، كۆنگلىمگە تىتراق سالىپ، يورەگم نىنگ تېپىشىگە سىب بۇلر؛ او مېندە ياقملى و تاتلى بىر

حالت توغدیردی. خیالیمده بو ناله‌لر مېنینگ کۆنگلیمدن آتیلیب چیقەياتگن ناله‌لرگه اؤخشەیدی. مقاملرنی اجرا قیلەياتگنده آتم‌نینگ بۇغزیدن چیقەياتگن آتشین نالیشلر، مېنینگ یورەگیمدن پارتلب تشقیرگه آتیلەياتگن ناله‌لرگه اؤخشر اېدی. آتم‌نینگ سحرلی برماقلرلی دیر که، قوروق دوتاردن شوندهی ناله‌لر تره‌ته‌دی، مېنینگ دلیمده شیرین تیتراق، تییش و یاقیملی حالت توغدیره‌دی. اؤشه پیتلر توتاردن چیقەياتگن ناله‌لر خودی، مېنینگ یورەگیمدن تشقیرگه ترقلەياتگندهی اېدی. حس قیلەمن که، او سوزناک کویلر، مېنینگ یورەگیمده ییغیلیب یاتگن، آتم‌نینگ بۇغزیدن قۇشوق بۇلیب تره‌لماقده اېدی. ناله‌لر اصلیده مېنینگ یورەگیمده ییغیلیب یاتگن اېدی که، آتم‌نینگ بۇغزیدن ینگرر اېدی. دوتاردن کۆز اوزیب مجلسده گیلرگه قره‌یمن. سلّه اؤره‌گنلر، جېلک و چاپان کییگن آدملر، همّەلری غم-قیغو خرمانیگه چۆککندهی خیالیمده. اولرنینگ یانگودېک ناله‌لری، انه شو دوتاردن تره‌لەياتگن سېس، آتم‌نینگ تاووشی و ایتە‌ياتگن شعرلیده عکس اېتیب تورردی. هر قچان آتم اشولە ایتیب چرچە‌گودېک بۇلسە، باشقەلر اؤزگچە التفات ییلن اونگە احترام بجا کېلتیره‌دی و «مرحبا، سیزگە رحمتلر، حسنات!»، دېگن سؤزلرنی ایتیشیب:

- دمنیگیزنی آلینگ استاذ! اؤزینگیزنی کۆپ هاریتیب قۇیمینگ، -
دېراېدیلر.

شوپىت اولر باشقە بىر نرسەلرنى ھم ايتماقچى بۇلىشردى. بىراق، اپىلەى
آلىشمىدى. اولرنىنك ايتماقچى بۇلگن گپلىرى ھلى بىتمەگن و
يېتىلمەگنگە اۇخشب كېتردى نظرىمدە. اولرنىنك گپلىرى يېتىلمەگن، ناقص
و ناتمام و دۇمى كېسىلگندەى اېدى نظرىمدە.

آتم بىر محبتلى حركت ايلە، خودى، تېپىب تورگن يورەگىنى اويلب آلىب
قۇيگندەى دوتارنى تۇلە دقت بىلن احتياطلب، قۇلتىغىدن يانىگە بېجىرىم
آلىب قۇيردى.

مېن اۋزىمدە دوتارگە نسبتاً حسد حسىنى سېزەمن. بىراق، تېزلىك بىلن بو
حسىم اۋزگرردى، ايچىمدن بو دوتارنى جودە-جودە سېوےياتگندەيمن.
اونى بىر كونى قۇلىمگە آلسم، اونى آتمدېك آسانلىك بىلن قايللتيب چلە
آلەمن، دېب اۋىلردىم. چنانچە، آتم ايتىب يورگن و ذهنىمدە اۋرنەشيب
قالگن كويلردن بىر پرچەسىنى كۈچەدەمى، اويدەمى، يالغىز قالگنىمدەمى،
كويلب يورر اېدىم. آتم ايتگن درجەدە اجرا قىلە آلەمن. اما، دوتارگە قۇل
تېگىزىشگە مېنگە رخصت بېرىلمەگن. دوتارنى جودە-جودە سېوگندەيمن.
آتمگە بىلدىرىلگن ايلق سۆز و آلقىشلىر سېوېشىمىننگ سېبى اېدى، شايد
ھم شونەدى اېمىدى. احتمال توشىنىلمىس و تىلىسىز نالەلرىمنى شو دوتار
تاووشلىرىدە كۆرگندىرم.

بو دوتاردن، يعنى، آتمىننگ دوتارى بارلىگىدن قووانەمن. مېن ھم آتمگە
اۇخشب آدملىرىننگ قلىبدن جاى آلەى، دېب خام خيالگە بېرىلردىم. قۇل

تېگىشىگە رخصت بېرىلمەگن. آتمنى باشقەلر مقتەي كېتسەلر، ايچىمىدە كىلىك و خۇرلىش حىسى پىدا بۇلەدى. كاشكى مېنى ھەم مقتىشە اېدىلر، دېمىن يورەگىمدە. آتم حقىدەگى مقتاۋلرنى اېشىتگن پېتىم، بو آلكىشلر خۇدى، بھار اېپكىنلرېدېك، آتم نىنگ بوزوق و پرىشان روھىنى پىنگىللىتىپ، تېتىكىلىك بېغىشلردى و آتمگە قندەي دىر خوشبختلىك، غرور و اوستونلىك حىسى پىدا بۇلردى. اوشبو كويلر يورەكلرىدە توگىلىپ ياتگن بىر نېچە دردداشلىرىنىڭ غملىرىنى بىر قدر اريتگىنى اوچون خوشبخت اېدى آتم.

كۈنگىللر سۇلتانى بۇلە آلگىنى اوچون ھەم خوشبخت اېدى. آتم آدملىرىنىڭ دلىگە ياقەدىگن ايش قىلە آلردى. ممكن قدر تېزراق آتمدېك بۇلىگىم كېلەدى. گاه پىلە كېرەكسىز ياغاچلردن دوتار يىسب، آغزىم يىلن آتمگە تقلىد قىلىپ دوتار چلەمىن، آتم ايتەياتگن شىرلرنى كويلەيمىن، كوى اجر اېتەمىن. ھەم مېن يىلن يۇلداش، اولر ذھنىمدە جايلشىپ آلىشگن. قۇلىمگە دوتار تېگسە بس، مەمما بۇلمەيدى، دېب اۋىلردىم.

آتم تويەگە مىنگن حادە آلىس-آلىسلرنى كۇزدن كېچىردى. يورەگى آرقەگە تارتەدى. ايكىلنردى. بىز كېتىپ بارماقەدە اېدىك. آتم اۋز اۋىلرى يىلن آلىشماقەدە اېدى. احتمال آتم يىلن ايكى تامانىدەگى اېكىزىلرلى يىلن؛ كلبە و قىشلاقلىر و كۇز ياشلى مأيوس نگاھلر يىلن خىرلشەياتگندى. مېن

اېسە، اۋزىمىنىڭ قىيىنەگۈچى و اچىق اۋى و فكلرلىم يىلن آلىشەمن. بوندەى حالتنى آلدلىنلرى حس قىلمەگندىم. نېگە اۋتمىشلىرىم مېنگە ھجوم اېتردى؟ اۋشە كونلر «اېزىب حملە قىلەدى؛ باشگە بلا بۇلەدى» - دېب، ھىچ ھم اۋىلمەگندىم. «باشدن اۋتكزگنلرىم بىرى اونوت بۇلەدى، اېسدن چىقەدى» - دېيە، دلىم خوش اۋىلر اېدىم. بىراق، اۋشە آنلردە شونى توشىنىب اېتدىم كە، كۈرگن، كېچىرگنلرىم بىر كون تۈستدن كېلىب، قۇرقىنچىلى بىر كۆرىنىشە كېكىرتكىمدن بۇغىب آلەى، دېب اۋتمىشگە اىلنگندى. اولر بىر قتلە ھجوم كېلتىرىشسە بارمى؟ عاقبتلىرىدن قىتىب قوتىلىشنىڭ علاجى بۇلمەى قالەدى. قنچە اورىنمىڭ فايدەسى يۇق. قۇيىشمەيدى. تسلىم بۇلىشدن اۋزگە چارە يۇق. ذھىنىڭ، فكر و سېزگىلرىڭنى قبض قىلىب آلەدى. شو دىمىڭدن، كېلەجك اۋى-خىاللرىڭدن ايرى قىلەدى. يۇلگە چىقىشنىڭ اۋزگچە ھىمەسى بار؛ يۇل قارانغى، نە يۇللارچى بار، نە-دە قۇللردە مېاق. بىز بىبابان بۇىلب كېتماقەدەمىز.

آتم اۋز اۋى-اندىشەلرى يىلن آلىشردى. يۇل اوزاق و تشوىشلى، چېگرەدن اۋتىب آلىشگە ھلى انچە يۇل آلدىندە تورىيدى. يوز بار اۋلىب تىرىلىشىڭ كېرەك. مېن اۋتەياتىگن يۇلنىڭ ايكى تامانىدن قارە نرسەلر مېنگە ھجوم قىلەدى. مىنگ-مىنگلر ياووز قارە ذاتلر يوگوروب كېلىب بۇىنىڭە آسىلەدى. قارە شىپەلر باشىڭدن، يوزىڭگىن اۋپە باشلەيدى.

كېن شولر توپراققە اۋزلىرىنى تشلەيدى. باشقەلرنىڭ آياق آستىگە يىقىلەدى و اولرگە ھجومگە قىلە باشلەيدى. شو قارە ذاتلر بىزىنىڭ آرقەمىزدن كېلە ياتكەندى، اۋشە اۋىمىزدن چىقىمىز كە، يۈگۈرىپ كېتىمىزدن اېرگىش كېلىشەن تۇختەيدى بو قارە كوچلر. ھەلشە باشىمگە ھجوم قىلىشەردى، باشىمگە، اېلكمگە ياپىشىپ آلىشەردى. بولر توشكىچ، سۈنگ باشقەلرىنىڭ گلى باشلەردى. اولرنىڭ بقىر-چقىرلىرىنى اېشىتەردىم، كۆرەردىم؛ چقانلىك بىلن قىي-چوو سالىشىپ، جىغ-جىغلىشىپ، يۈگۈرە سالىپ بۈيىمگە آسلىپ آلىشەردى. آق جۈرەلرگە اۋخىر اېدىلر. يۇق، آقمىس، رىنگە-رىنگ، سىرىق، كولرىنگ، آق و قارە توسە كۆرىنىش بېرىشەردى اولر. خۇدۇ يىڭى آچىپ چىقەدىگن جۈرەلرگە اۋخىش، انە تاۋوق تېگرەسىدن اېورىلىپ، چىي-چىلىشىپ، توشۇغى بىلن يۈزىڭنى، باشىڭنى چۇقى ياتكەندە اېدى. باش و يۈزىڭنى تىكرار اۋىشەردى، تىغىن باشقەلرگە ھجوم قىلە، دېيە اۋزىنى توپراققە آتەردى. توپراققە توشەردن قۇرقىشىمىس اېدىلر.

بولر مېنىڭ اۋتمىشىم اېدى. ھە، بولر مېنىڭ و آتمىنىڭ كېچىمىشلىرى اېدى. ھەر بىرىنىڭ سۆزىگە قولاق آسىپ، مەجبۇر اولرنى بىر-بىر قوچاغىمگە باسماقچى بۇلەن. بىرىنى بىر دم بۇلسىن اونىتە، دېمەن. آتە، تۈيە، سىفر و يۇل عذابى، قراقچىلردن اۋتىش و ھەدىك سىرەشلىر؛ چېگرەلرنى كېچىپ اۋتىش تشۈيشلىرىنى اونوتىپ چېگرەدن اۋتىپ آلىشىمىز لازىم. بىزگە عزيزلىرىمىز تىلىدن:

- كېلەجگ قارانغى، كېتىمگىز، جدالىك آغىر. حياتگە ايشانىپ بۆلمەيدى. عمرگە ھەم وفا يۇق. بىر لحظەلىك دىدار و بىرگە بۆلىش ھەم غنىمەت-كو، كەتە غنىمەت دىر. نېگە قاچەسن؟ قۇرقاق... كېلىگىن خىرلشەيلىك. كۆز ياشلىرىنگى يىشمەگىن. قاچمە! خىرلشوو آنلىرىنى اېسدىن چىقىرىپ غايىب بۆلمە. الوداع كۈنىنى اونوتدىنگىمى؟ اۋزىنگى يىلمەسلىككە آلەم. گېنى اۋتكۈزمەگىن، بۇل استاذ كېتماقەدەير، - دېگن ھىقىرىقلر اېشتىلەياتىگندەي اېدى.

يىگانە يورت و قارانغى كېلەجگ سىرى بارىشدىن مقصد، آسايشەلىككە اۋخشەگن شۈندەي بىر نرسەنى تاپەيلىك كە، او يۇقاتىگن نرسەلرىمىزگە اۋخشەسەين، - دېيە اۋىلەيەن.

يەنە نىمە قىلە آلىشىم مەكەن اېدى؟! قالىش جۋابىمىزنى بېرگن اېدى. باغىمىز، كۆچەمىز، توپراق و اۋيىمىز، بىزنى ھىدەب اۋز بىرەيدىن اۋزىگندەي اېدى. بىز كېتماقەدە اېدىك.

اولر ھەنوز بىزنى آرقەدىن چىقىرىشردى. اولر قىچەلر كىمەسەسەين، يالغىز، توپراق باسگن بىر احوالەدە پرىشان قالماقەدە اېدىلر.

تېۋرەگىمىزدە ياستەنىپ ياتىگن باغلر، اۋز اۋيىمىز، كۆچەلر، دىۋارلر، درختلر، قاۋون و تىرەوز پالىزلرى، مامىق^۷ اېكىنزارلرى، كىنجەلر، زىغىر؛

^۷مامىق: پىختە.

كېچقورونكى ياز پاليزلرنيڭ ياقهسى، كېنگ يىلاو، قوملاق
كېنگليكلىرىدەگى كۈننىڭ ياقىمىتى، چىرايلى باتىشى؛ جىگرلىرىمىزنى
ترك ابته ياتىگىمىزدن كۈنگىلىمىز ماتمىزدە اېدى.

اولرنى ترك اېتىش، اولردن اجرەلىش حيات و اونىڭ بار نرسەلريدن
اوزوليشدەى يىر گپ اېدى مېن اوچون. اولر بىز يىلن بىر عمر نىفسداش
اېدىلر-كو. اولرنىڭ يوزلىرىدە گۈدكلىك كۈنلىرىنىڭ اچىق-چۈچۈگى،
عشق و اۋسىمىرلىك آنلىرىنىڭ يىخى كۈنگىل چاغلىگى، بىر آزگىنە
خوشلىك، اۋزىمىزنىڭ قىغولى و شادلىك كۈنلىرىمىزنى كۈرر اېدىم كە،
اولر دردلى و سۈگۈر قالىب كېتماقەدە اېدىلر. و دردلى و ماتملى قالماقەدە
اېدى. قالىب كېتگن اۋشە كۈنلر، اۋشە تۈنلر و اۋشە لحظەلر حياتىمىزنىڭ
بۆلكلىرىنى تشىكل بېرىدى. بىز بارر اېدىك، اولردن اجرەلىش بىز اوچون
جودە قىق و آغرىقلى آنلر اېدى. اولردن اجرەلىش، اولرنى يالغىز قالدىرىپ
ترك قىلىپ كېتىش خىالىمدە هر لحظە كە و اولكن گناەدېك تويولردى.

هر بىر قەدىنى آلاغە باسىشىمىز بىلن گناھىمىزنى آرتدىرەيىمىز، دېب خىال
قىلدىم. گناھكارلىك حسى ايچىمنى كېمىرىپ بارردى. قەياققە باقمەيىن
بو حىسلر يۈرەگىمدە كۈچەيىپ بارردى.

چهارشنبه توشدن كېين

گناه، گناه، گناه... اولر عزيزلرئيمز اېدیلر، خيرلشوو پئتيدە، تانگ-سحرده خۇرجئيمزنى قاقيب، اېلکەگە تشلب، يۇلگە چئققئيمزده جگرلرئيمز زار-زار ييغلىشب خانەگە قاقيب کيريش، يوزلرئنى اېسكى ياستىقلرگە باسگنچه زار-زار ييغلىشر اېدیلر.

اولرئینگ برى آرقەمئزدن ييغلىشب-يغلىشب قالدیلر. اولر، يئنى، يورتئيمز، اوى، باغ، ديوار، درختلرئيمزئینگ يورەگى قئغودن تۇلب کئتگنى؛ بۇغئزلى درد و توگونلرگە تئقئلگنى باعث بئز بئلن خيرلشە آلمەدیلر. وداعلشوو کونى اولر غائب بۇلدیلر. «کئتمەنگئز، کئتمەنگئز! آه مىلى کۇروشگونچه، خير!»، دېگن صدالرى تاماغلرئده توگلب، بۇغلب اۇچيب قالدى. خيرلشوو پئتيدە بئر-اېکئتەسى اتهئین يشرئنب، کۇرئئش بئرمەدیلر شېكىللى. «نە کورەئین، نە کويەئین!» - دېە اۇزلرئنى چۇل بغرئگە آتدیلر و آرهده کۇزلردن غائب بۇلئشب يۇقالدیلر. بو صحنەنى کۇرئش و خيرلشئشگە يورەکلرى داش بئرمسدى. ييغلىشدیلر و کئتدیلر.

صحرا و تئنچئقلرگە باقەمن. صحرالرگە عئان کە، خيرلشوو آنلرئئینگ قندەئین ائئلمەگن و اېشئئلمەگن داستانلرى بار اېدى. يئغئئئینگ معناسئنى اولر يخشى يئلئشسلر کبرەك!

بئز کئتر اېدئک، هلى چېگرەگچە انچه يۇل بار. «بئزنى اويئيمز، يورتئيمزدن آلب بارئب، آوارهلئک و سرگردانلئک ديارئگە آلب تشلشئسن»، دېب

کته آقچه تۆله گنمیز. بیزنی مصیبت، جای سیزلیک، وطن گدالیک و اینگ یامانی بختسزلیککه مبتلا قیلشسین دهب.

تېگرمیزده قوم زارلر یاسته نیب یاتر؛ قیزیل چادرلر، گنبدلی لای اوایلر و چنگک باسگن درختلر کیشی خاطره سیده لیلی و مجنون نینگ کپچمیشینی اېسگه ساله دی.

پالیزلر نینگ سکوتی، خورازلر نینگ قیچقیریغی، درختلر نینگ حسرتلی و پریشان باقیشلری؛ لیبی-لولنجی تۆشه لیب یاتگن؛ سیقه لیب کتگن کۆچه لر نینگ قی-چوو و نالیشلری اۆزلرینی هر یان اوریشردی.

اولر «کېتمه نگیز، داد کېتمه نگیر، قیگه کېتمه پیسز بیزنی تشلب؟ قیسی یورتگه کېتیشگه شیلندینگیز؟ سیز بۆلمه سنگیز بیز هیچ کیم میز اخیر، هیچ بۆلیب کېتمه میز» - دپه ساچ یولیشردی. بیز سیزلر سیز نیمه قیله آله میز؟ سیزلردن بیزگه کیم خط-خبر کېلتیرکین؟ بیزدن احوالی سیزگه کیم آلیب باره دی؟ هلی هم وقت بار. کېچیکم سدن، بیراقلشم سدن قیتینگیز یۆلینگیزدن، نیمه قیلشلرینگیزنی بیله سیزمی اۆزی؟ اؤیلب کۆرگنمیسیز؟ یریم یۆلدن بۆلسه هم قیتینگیزلر. کېتماق نینگ پشیمان بۆلیشی بار. نیمه بۆلدی اۆزی؛ قندهی مصیبت کېلدی باشیمیزگه، همه اۆز جگرلرینی تشله دیلر و کېته قالدیلر. قی یاققه؟ «بو یردن کېته یلیک»، دپه همه اۆز خۆرجین و یوکلرینی باغلشگن. اولردن:

- قى يېرگە كېتەسىز، قى يېرگە؟ - دېب سۈرەسنىگىز ھىگ-مىگ، جوابسىز
 كرخت قالىشەدىلر. اۋزلىرى ھىم بىلىشمەيدى نىمە قىلىش و قى يېرگە
 كېتىشلىرىنى. كېتىشەن قۇرقۇو ھدىك سىرەش بارلىگىنى اولرىنىگ اقتىدن
 اۋقېب آلىش مىمكن اېدى كېتىش و ايرىلىق خواطرلىرى بارلىگىنى. اېزىلىش
 و حقارتلىنىشەن قۇرقۇودە اېدىلر. يۈرەكلرى يىغى و نالەدن تۈلە، اچىقلىنىپ
 عصبلرى ھىم ترەنگ تارتىشگەندى. بو اچىق و لرزگە سالوۋچى سوالگە
 يۈزلىنىشنى اىستەمس اېدىلر گۇيا. اگر شو سوالنى يەنە بىر قىتە سۈرەسنىگىز،
 دراۋ بقرىب، چاپان، خۇرچىن و پتولرىنى اېلكەلرىدن آلىپ يېرگە اورر و
 يىغلەي باشلەشردى.

نىمە قىلەمىز؟ تماشى قىلىپ كويىپ اۋلەيمى اېدى؟ تماشىن بۇلىپ، كويىپ
 اۋلىش ھىم اېركككە يەرەشمىس، جوانمردلىك دېب ھىم بۇلمەيدى. شونى
 ھىم بىلەمىز كە، كېتماق ھىم جوانمردلىككە كىرمەيدى. بىراق، نىمە
 قىلەيلىك؟ قۇيىشمەيدىلر اۋز حالىمىزگە.

ھەمە نرسە، ھەمە آدملىر ھىر يېردە داد سالىشىپ، كېتىشىمىزنى خواخلشەدى.
 باشقە يۇل-يۈرۈق يۇق-دە! بو يېردە قالىپ اۋلگەندىن كۈرە، كېتىپ اۋلماق
 افضل. يقىنلىرىمىز كۈز ياشلىرىنى ارىتىشەدى. اولر عاجز، كوچسىز، سىنگىن
 و علاجسىز كۈرىنەدىلر. مېندىن سۈرەمىگىز، خدا حقى! سۈرەمىگىلر قى ياققە
 كېتىشىمىزنى؟ يەرەتكەن بىلەدى، دېمىن. اما، كېتىشكە مجبورمىز. اۋلىم
 سىرى بارىشلىرىنى بىلەياتكەندە اېدىلر گۇيا. بارەدىگن يۇللىرىنىگ

سۇنڭىدە نابودلىك و اۋلىم توزاق قۇيب تورىشنى بىلشردىلر. شرمندەلىكدە قالىشدىن واز كېچىب، آياقلىنب، يولگە چىقىب اۋلىشگە ھمەسى راضى اېدىلر گويا. باردى، بو غربت اۋلىم بىلن توگە مسە، حقارت و آياق آستى بۇلىشگە آلىب كېلسە حاللىرىگە واى اېمسمى؟

بىز كېتماقده اېدىك. قۇيىشمەيدى، دېب تۇغرى ايتىكلر. مجبورلندىك. برچە يۇلگە چىقىشگە؛ عزيزلردىن اجرەلىشگە مجبور اېتىلگندى. اۋز جگرلرنى تشلب كېتىشگە بويرىلگندى. كېىنچەلىك، اولردن بىرى مېن ھم ھر دايم «تا كېتمەسك بۇلمەيدى»، - دېب تورىب آلگن اېدىم. اما، اتم قبول قىلمسدى. اولر بىرگىنە اتم غربتگە يوز توتىشىمىزگە راضى اېمىلىگىنى توشىنىب يىتگندىلر:

- ھنوز ھم ترك ديار قىلمەيدىمى؟ - دېب سۇرەيدىلر.

پنج شنبه

شوندەى بىر ايش قىلدىلر كە، اتم بو آغرىقلى و قارانغى سفرگە قدم قۇيدى. بىز كېتىب بارماقدهمىز. تاشلر، تاغلر، باغلر، شرشرە و دريالر زاز-زار يىغىلشلىرىنى اېشىتردىك. اتم تويە مىنگن، قولىمدە تويەنىنگ نۇختەسى. اتم سرگردان و پرىشان قرەشلىر قىلىب، آلىس-اوزاقلردن نىمەنى دىر قىدىردىلر. اتم اوضاعى بوزوق و ناعلاج كۆرىندى. اونى ھىچ قچان بوندەى قۇرقىنچلى و پرىشان احوالده كۆرمەگندىم. خىالىمدە اتم

تويە اوستيده توريپ، قۇلدىن باي بېرگن ياكە، باي بېرە ياتىگن بىر نرسە سىنى
تاپە ياتىگندەي آلىسلرگە كۆز تىلر اېدى. قۇلدىن چىقىرىلگن تىنچلىك و
عشق لحظه لريگە اۋخشب كېتىردى او نرسە.

آتم اۋشە اوزاقلرنى، آلىس-آلىسلرنى؛ بىز حرىكتلىپ بارە ياتىگن تامانلرنى
اميد يالىقنلريدن نشانە بارمى، ياقمى؟ - دېيە، قىدىرر اېدى.

- قندەي، بىرار نرسەنى كۆرە يېسىزمى؟ - دېب سۆرەگىم كېلدى.

سۆرەدېم.

آسانلىگىچە، تېزلىك يىلن جواب بېرە آلمىدى.

- يۇق، كۆرمەيمەن، - دېگن جوابنى ايتىشدىن قۇرقدى.

يۇق، مېنىڭ يورەگىم بىزاوتەلىشىدىن اېمىس، بلكە، مسووليت و قۇرقوو
كۆنگىلىدە قوزغەلىپ، جۇش اورە ياتىگىدىن جواب قىلە آلمىدى.

بىر اوزون تۇقيراو^۸؛ آلىس افقلرنى كۆزدن كېچىرگندىن كېين، ناچار،
توشكونلىك و اميدسىزلىكدن سۇنگ آھنگىدە:

- يۇق، - دېدى.

^۸ تۇقيراو: مەكت.

كۆكرەگىدىن دواملى و قىناق آه چىقىرىپ، دېدى:

- يۇق. ھىچ نرسە كۆينمەيدى، بالىم.

كېيىن، آلاودېك ايسىتمەدىن كويەياتىگىن كىشىگە اۋخىش، اۋزى اۋزى يىلن كېپىرە كېتىدى. ايسىتمەدىن الجىرەيلەياتىگىنلردېك دوداغلرى آستىدە نىمەلرنى دىر ايتىدى:

- جودە كۆپ چىدەب كېلدىم، كۆپ... مىلى قۇيمەسىنلر، قۇيمەيدىلر، چارەمىز يۇق.

اۋشە اندە آتم و مېن بىر دور و زمانىنىگ يۇلگە چىققىن سۇنگى مسافر نىلى اېدىك نظرىمدە. ھە، بىر عصرىنىگ سۇنگى يۇلگە چىققىن غرىبلىرى، مىنگ-مىنگ يامغىر-طوفاننى باشدىن كېچىرىپ، برباد كېتىگىن بىر نىلىمىز. اما، حاضر اۋز توپراغى و اويىدىن، اۋزلىگىدىن، ايلدىزىدىن، باغ-راغىدىن مجبورلپ قوويلگىن و چېكىسىز بىر دېنگىز، باتقاق و نابودلىككە آلىپ باروۋچى يۇل تامان آدىملىپ بارماقەدە اېدىك.

اۋشە لحظە شايد يورەكلىرىمىز يالغىز يۇلگە چىققىن آخىرگى شىكۈە و صلابتلى كاروانىنىگ آھنگلىرى؛ بىر دورىنىگ برباد كېتىگىن مسافرىنىگ سۇنگى قۇشلىقلىرىنى زمزمە قىلەياتىگىندىلر. و شايد بىزىنىگ جۇنىشىمىز يىلن ھەم نرسەگە نىقە قۇيىلىپ، اۋز ادغىگە يېتىگىدى. گويا، يەرلىش كۈنى تىگىرى قاشىدە آنت اىچىگىن شىطان غالىبلىك مقامىدە تۈرىپ، اۋز ايشىنى

قىلىپ «اي پروردگار! منە مېن سېنىگ قاشىنگدن ھىدەب نابودلىككە محكوم قىلگن بىندەلرىنگ؛ سېنى سېۋىپ مەقتەگوۋىچى و يۈلگە چىققن سۈنگى آتلىقرىنگ» - دېي ايتگن دىر. احتمال، كۈز اۋنىگىدە جاني چىققەياتگىنى بىلىپ تورگن اتم اۋز دلىدە بىرار بىر يىنگى كۈي و مقام يره تىب كۈيلەياتگندىر؟ ياكە رودكى، نوايى، فضولى، حافظ، جامى و عراقى ياكە، سەدى دن بىران بىر شعرنى شش مقام پردەلرىگە تۈكىب كۈي بىستەلەياتگندىر؟ اما يۇق، عكسىنچە بو گل او اۋتگن يوز يىللىكلردە كۈيگن جاني نىنگ كۈنگىلىنى قۈيىپ اۋزى يۈلگە چىقمەگندى. جانىدن اجرەلماقدە اېدى، بو نې درد و ھلاكت دىر.

مېن اتم مىنگن تۈيەنىنگ ساربانى اېدىم. مېن ھم چرچەگن، آزغىن، قرى تۈيەنىنگ آياغى قرەب سېكىن و تىنچ بارردىم. باشقەچە يۈل يۇق اېدى. بىز كېتىپ بارماقدەمىز.

آرتىمىزدن بىزگە اۋخشب يۈلگە چىققن سانسىز مسافرلر ھم كېلىشەياتگندى.

انسانلر اۋز توغىلگن يورتىدن، اۋز بېشىگىدن بىدەرغە قىلىنگندىلر. اويەلرى، اۋز آشيانەلرى، قىرستانلرى آرتىدن، باغلر، محلە و اويلر، ديوارلر، توت درختى نىنگ ساكن سلقىن سايەسى، جوزا آيى نىنگ اۋرىكلرى، پاليزلرنىنگ كېچكى اوپارى نىسىمى، كېكسە پاليزچى نىنگ نخود رنگ

سفال کۆزەلری نینگ موزدەى سووى؛ برچەسى بىر بۇلىشىپ، بىر يېردە
يىغلىشىپ:

- ارە جىرىدىن تراق ساجىنگ نىنگ عشقىن تارتە دور،- دېيىشىپ
كويلە شردى.

بعضىلر كېتىپ بارر، ايرىملرى قالب كېتماقده اېدى. قالگنلر قالب
كېتىدىلر. بىز كېتىپ بارردىك. آتم:

- قى ياققە بارمىز؟ قالەمىز شو يېردە، نىمە بۇلسە بۇلر، باشىمىزگە كېلگىنى
خدادن،- دېر اېدى.

اما، بىر كون كېلىپ آتم نىنگ اۋزى:

- كېلگىن، كېتەمىز، بو قالگودېك جاي اېمس،- دېب مېنى چقىردى.

خدانىنگ رقىلرى قەققەلب كولىشىدى.

قالگنلر قالدى، بىز كېتىپ بارەيىمىز. قۇرققن يورەكلرىمىز قىغۇگە تۇلە
اېدى. خجالتدەمىز. كۇرىپ اويەلردېك. كېتەياتىپ، چۇل-بىبانلرنىنگ
ياووايى اۋت-اۋنلرىدن اويەلەيمىز.

بوغداى زارلر و بوغداى تەسىدن اۋلگودېك اويەلەمىز. كاشكى، بېر
ايكىگە يارىلىپ بىزنى يوتوب يوبارسە اېدى، بۇلمەدى-دە. اۋزىمنى

آووتىش اوچون اۋزىمىزگە دلىللر تۇقىمىز. كۆپ قالدىك، «قۇيمەدىلر
آخر يۇلگە چىقىشگە مجبور بۇلدىك» - دېمىز اۋز-اۋزىمىزگە. يۇقسە
نېمەگە؟ باشقەلرنىڭ باشىگە كېلسە-چى؟ باشقەلر-باشقەلر، دېگن سۆزلر
تندىر سىخلرىدېك يورەگىمىزگە سىچىلەدى. باشقەلر نېمە دېگەى؟ نېمە
قىلە آلىشىمىز كېرەك اېدى. آبروسىز بۇلىمەيلىك، حقارتلىمەيلىك، دېب
قاچردىك. بىر عمر عزت و آبرو بىلن يشب كېلدىك. غىرت و آبروسى
بۇلمەگن حياتدن وازكېچدىك.

آبر و عزتىمىزدن ايرىلمەيلىك دېب كېتماققە شىلندىك. بى آبرو و
حقارتلىنگىلرىمىز آزايمىدى. يېتىپ آرتىدى. حياتىمىزدە آبرو و عزت
قالمەدى. يۇق آت، آبرو و عزتسىزلىكدن كېتماقەدە اېدىك. آز مونچە
حقارتلىندىكىمى؟ شۇندن كېتكىماقەدەمىز، كۆپ قىناق و جفا و حقارتلر
چېكىپ، آياق آستى بۇلىپ كېلىشلرگە چىدەى آلەمى، آخر يۇلگە
چىقىشگە مجبور بۇلدىك. شۇنىڭ اۋزى قندەى دىر آبروسىزلىك و
حقارت اېمىمىدى؟ يېترلى. بارر جايىمىز آلدىنگىسىدن يامانراقىمى؟

حقارتلىنگىمىز، جبر و جفار چېكىكىمىز و آياق آستى بۇلىپ كېتىگىمىز
سىبىلى غربت دىيارىگە يوزلىمەدىكىمى؟ شۇنىڭ اۋزى بىر شىرمندەلىك
اېمىمى اېدى؟ ھە، اۋشە باشقەلر، يعنى، يورتلىدە قالىپ كېتىگىلر آتمگە:
«استاذ سىز كېتىڭ، سىزنىڭ جۇنشىڭىز ضرور. بىز اېسە ملىگە. سىزنى

بىزدىن آلدىنراق تۇپكىگە توتەدىلەر. سىزنى قىنشەدى، تىنچلىك بېرىشمەيدى.
سىزدەك صنعتكارىمىز بۇلىشىنى اىستەيدىلەر.

اولر سىزنى آبروسىزلىتىرىش، حقارت قىلىش و سىزگە آزار بېتكىزىشى
برچەمىزنى آبروسىز و حقارت قىلىشدەك بىر گپ. يىخشى بىلىشەدى. اولر
بىلەدىلەر كە، سىزگە ضربه اوروش، حقيقتدە بىزگە بېرىلگن اۋلدىرگۈچى،
ققشتىقچى ضربه دىر. يۇق، اۋلىش، اۋلىمدىن قۇرقمەيمىز. سىزنى
اۋلدىرمەيدى، شىرمندە بۇلىش، حقارتلىنىشدىن قۇرقمەيمىز. سىزدەك آدمىنى
اۋلدىرىش اولر اوچون مەھم اېمىس. بونى يىخشى بىلەدىلەر. سىزدىن آبرو
عزىتىنگىزنى تارتىپ آلىش مەھمراق دىر. سىز بارىنگ، سىز ھەممەمىزنىڭ عار-
ناموسىمىزسىز. سىزدە اختيار يۇق، اېندى سىز بىزنىكىسىز. اېندى بىزگە
تېگىشلىسىز. سىز بىزنىڭ كۆز قارەچىغىمىزسىز. كېتىنگ، قى يېرگە
بارىنگىز ھەم دوستلار سىزنى اۋنوتەگەيلەر. كېتىشىنگىزنىڭ خىرجىنى
غەملەنگىمىز. دوستلار يىغىلىشىدىلەر، اۋرتەگە آقچە تىلىشىدىك. ايشانلىرى
آدملىرىنى كۆرىپ چىقىدىك. ھەم ايشلار يۇلگە قۇيىلگن، آتلىنىش كېرەك.
خدا اسىرەسىن، بىرەر كار-حال بۇلىپ قالىشدىن قۇرقمەيمىز. جودە يامان ايش
بۇلەدى. نىڭ، ناموس كېتسە بىز كىم دېگن كىشى بۇلەمىز؟ بو ايشنى
قىلمىڭ، مخلصلىرىنگىزنى قارە يېرگە قۇيىپ داغدار قىلمىڭ. بىزگە
حقارتنى روا كۆرمىڭ. سىزنىڭ كېتمەسنىڭىز باشىمىزنى كۆتىرىپ قندەي
كۆتىرىپ يۈرەمىز. بىز كۆپچىلىكىمىز، اۋزىنگىزنى دېب، كۆرە بىلە تورىپ
بىزنى شىرمندەلىك و آتى يامان قىلىپ قالدىرمىڭ. سىزنىڭ كېتىشىنگىز

اولرنيىگ مغلوبىتى، بىزنيىگ غرورىمىزدير. اگر بو يېرنى ترك قىلمەسنىگىز
اېرتەسى ياق ھەمە نرسە توگەيدى. سىز يگە، بىز اېسە كۈپچىلىك، شونى بىلە
تورىب بىزنى شىرمندەلىك و بدناملىك قودوغىگە تشلەمنىگ. استاذ، اېندى
شىطان اېشىگىدن توشىنىگ. تارتىشىشدىن فايده يۇق. حاضر كۈز ياشى
قىلىش پىتى اېمس. يىغى ھىچ نرسەنى حل قىلمەيدى.

تېز تانىگ آتدى. استاذ سىزلردىن بۈلك كىمىمىز بار؟ سىزنى قۇلدىن بېرىشنى
ايستەيمىز. سىزنيىگ صنعتىنىگىز ھەمە يېردە اۋزىگە مخلص تاپەيدى. سىز
بىزنيىگ درد و نالەلرىمىز كىتابى سىز، كېتىنىگ بو يېردىن. كېتماغىنىگىز ضرور.
بىزنيىگ بۇغىلىگن تاووشىمىز صدالرىنىگىزگە، شعر و مقاملرىنىگىزگە و
دوتارىنىگىزنيىگ آھنكلىرىگە قۇشىب جارى سقلنىگ.

بىزچى؟ باشىمىزگە نىمە كېلسە كېلىس. حاضر كېلىپ توريىدى.
اۋغلىنىگىزگە يۈرەك كويديرىنىگ. ھەمە نرسە بىراد كېتىدى. قالىشىنىگىز بو
بىرادلىكنى آرتدېرسە آرتېرەيدى، سىرە كم قىلمەيدى. بلكە اۋغلىنىگىزنى
كىمالگە يېتكۈزسىز. باشقەلرنى دە، ئمرگە يېتكىرىسىز. سىزدىن كېين ھم
بىزنيىگ سېسىمىزنى تىرىك سقلەسەن. سىزدىن سۇنىگ ھم بو كوى، شعر،
صدا و نالەلر دوام اېتسەن. اما، سىزنيىگ قالىشىنىگىز اميدلرىمىزنيىگ
اداى دىر. بىز اېرتەگە تىرىك قالىشىمىزگە ايشانەيمىز. مقرر قانىمىز حقى
كېتىنىگ بو يېردىن، اۋلىش و دارگە تارتىلىشنى كۈرىب اميدسىز و شىرمندە
بۆلمەيلىك.

دلىمىزدە بۇلىشىنگىز تفتى، آوازلىرىنگىز ىنگرەب تورەوېرسىن. سىزىنىڭ قالىشىنگىز بىر كاروانىنىڭ تالان-تاراج بۇلىشى و سۇنگى يۇلاوچىنى ھم آياقدن يىقىتىگوسى دىر.

آتم كۆز ياشى قىلدى و سۆزلىمەدى. اۆرنىدن توردى. يعنى، آخىر-عاقىت، يوكىنى باغلب نامعلوم و قارانغى تىقدىر سىرى يۇلگە چىقىشكە كۆندى. بونى اېشىتىگن صمد دىوانە، ىنە-دە تېلېرەدى. اونگە بىر و آسمان جاي بېرمىسى. بارىب كېلىپ تورردى. آغىز آچمىسى. حتا، اۋشە ھمىشىگى كېنى ھم تىكرارلەمس اېدى. آتمىنىڭ جۇنىشىدن دىوانە خىر بۇلگندى. بىقارلىگىدن اىكى-اۋچ كون اۋتر-اۋتمس باشقە بىر كونى اۋزگە بىر احوالە كۆرىنىش بېردى.

ىنگى كىم كىيگندى، كۆزلىگە سورمە تارتىگندى، قۇلىدە اوزون تىسبىخ؛ قۇلتىغىدە اېسە اېسكى اىلوپىرەگن، ورقلىرى نم تارتىگن ياسىقداپك بىر كىتاب. كېلىپ آتمىنىڭ قرشىسىدە توردى:

- توش كۆرىمىن استاذ، توشىمدە غىبدن ايتىشلىرىچە مېن بىغمىر بۇلىمىشمن، يلاوۋچ.

بلند-بلند آوازىدە كۆلدى، كۆلدى و ىنە قىتىپ كۆلدى. آتم صمدنى قوچاغىگە آلدى. اونى تىنچلىنىشكە چقىردى و باشىنى سىلب:

- صمد جان، صمد جان، نىمە دېگىنىڭ؟ نىمەلەر دېيەپسەن ئۈزى؟ بوگپلەرنى
ايتىنىڭ ئۇبال بۇلەدى.

صمد، كولېب كولېب كېتىدى. خىر بېرىشلىرىچە ئو مېچىتىگە بارىپ آدملىر
حضورىدە ئۈزىنى «مېن پىغمبەر» - دېيە اعلان قىلگن. دراو شلاقچىلر
ايزغىب كېلىپ، ئونى ئۈرنىدن تورە آلمەگۈدېك قىلىپ شلاقلىشىگنلر. شلاق
آستىدە تنى كۈيەياتىگن، اېتىدن قان سېچرەياتىگن صمد ھر بىر شلاق
ضرىگە:

- مېن پىغمبەرمەن، مېن پىغمەرمەن، - دېب جواب قىلردى.

تانىڭ چاغى ھرەكەت قىلەياتىگىمىزدە، ئۈز كۈچەمىزدن ئۈتەياتىپ كۈرسەك
كە، صمد ئۈزلە توشىپ ياتىگن اېدى. صمدنى ئۇق بىلن آتىپ ئۈلدىرگن
اېدىلر. كىتابى بىر يان، تىسىحى باشقە يانگە توشىپ ياتىگندى. سورمە
قۇيىگن كۈزگىنەلرى و ايلمە-تېشىك بۇلگن كۈكرەگى قانگە بېلىپ
ياتردى. آتم يىغلەدى. مېن ھم يىغلەدىم. تېزلىك بىلن بىزنى ئو بېردن
اوازاقلىتىردىلر. سىرىمىزنىڭ اىلك آدىملرى شۈندەى قىلىپ قىغولىك
باشلىندى.

ئۈتمىش، كېچىمىشلىرىم ھمان بىزنى تىرك اېتمىدى. ئۈلدەمىز، قۇلىمدە
تۈيەنىڭ ئۇختەسى، كۈز ئۈنگىمىزدە ھمان يىقىلىپ ياتىگن صمدنىڭ

جسدی. اونی اوشه کبچه سی اؤلدیرگن ابدیلر. صمدنینگ «مهن پیغمبرمن» - دهب ایتیشیگه چیده بؤلرمدی؟ بو سوالگه هیچ قندهی جواب یوق. آدلرنینگ سایه سینی بالته و تیشه بیلن چاپه یاتگن بیر وضعیتده، صمد بیله توریب «مهن پیغمبرمن» - دهب باشینی کونده گه قویگندی.

حیاتیده «بوندن یامانراغیدن اسره سین» - دهب یورگن صمد شونده بیر مره گه ییتیب کهلدی که، او حیاتی دوا ایتدیریشی اهندی بوتونله ی بیهوده اہمسیدی؟ پیغمبرلیک دعاسینی قیلگن صمد، گویا، «عرش اعلی» دن توشیب کهلگن آدلرنینگ یوزیگه توفله ماچچی اہدی؟ یا که یورتی نینگ مقام خوانی جؤنه یاتگنیدن اہدی؟ و یاده، یورتی نینگ سفرگه آتلنگن تنقلی مقام خوانینی اہسلب، اوشه دوتار، اوشه فریاد و ناله لر اوچون گینه یشب کهله یاتگن صمد بیردن اوزینی بیر اوزره «مهن تنگری نینگ اہلچیسیم»، دیه اعلان قیلیشگه قرار قیلدیمی؟ یا بؤلسمه، «خدانینگ دیوانه لرینی» هم شلاق و دره لر بیلن جزالش جزاله یاتگن بیر جایده صمد یشب قالیشی ممکنمی اہدی؟ آخر عاقبتده بیر دیوانه نی دارگه آسیشدن عارلنوب، تون قارانغیده اونی ناچار میلیق بیلن آتیب اؤلدیریب، آوازینی اؤچیردیلر. اولر اوچون صمد دیوانه نینگ آوازی شونجه لر یاقیمسیزمی اہدی که، آتیب اؤلدیردیلر؟ اولردن یوز اؤگیرگن آلامان «مهن پیغمبرمن» دہگنی اوچون تہلبه صمدگه اہرگشرمی اہدیلر؟ یوزلب سؤراق و خیال ایچیمدن اؤتردی. صمدنینگ آخرگی ایشلری مہنی اؤزیمدن بی خبر، جینی قیلیب اہدی. بیر نپچه کون پیغمبرلیک دعواسینی قیلگن صمدگه

شەر و قىشلارلىرىمىز آدملىرى باشقەچە كۆز بىلن قرەشردى. صمدىگە نىسبەتاً آدملىرى دىلە قندە دىر سېوگى و جاذبە بارلىگىنى حس قىلىش مەكىن اېدى. اۋرتەدە قۇرقوو بۇلمسە ھە اونىنگ آرتىدن اېرگىشى تۇرگن گې. اگر آره دە قۇرقوو بۇلمسە ھە اونىنگ آرتىدن كېتر اېدى. اگر اۋرتەدە قوتغو بۇلمسە، كېنچەلىك صمدىنىنگ قېرى برچەنىنگ زىارتگاھىگە اىلىنىشى مەكىن اېدى. بو اىشى بىلن صمد آدملىرگە نىمەنى دىر اۋقتىرماقچى اېمىمىدى؟ يشەسىن، آفرىن، يوز آفرىن صمدىگە. يورەگى بوتون اېكن! قۇرقمىسدىن قندە قىلىپ بو گېنى ايتدى اېكن؟ نىمە بۇلگندە ھم اونى بو گون-اېرتە اۋلدىرىدىلر. صمد ايتگنلىرىنى توشىدە كۇرگندى، كۇپ ھم مەم اېمىدى.

آدملىرى اونىنگ گېلىرىدن حىران اېمىدى، كۇپراق تېلەلىگى، داويورەكلىگى؛ كۆرە بىلە تۇرىپ اۋزىنى اۋلىم آغزىگە آتگىندىن حىرتە اېدىلر. صمد بو اىشى بىلن آدملىرگە شۇندە يىر تەلەكە بارلىگدىن ھېچ نرسە دېمەگنىمىدى؟ آدملىرى اۋشە كۇنلىرى اېل-يۇرتىنىنگ سۇيۇكلى مقامخوانى مەجبۇرى سىفرگە چىققىنى كۇچەلردىن اۋتەياتىپ، كۇزىگە سورمە تارتىلگن، تىسىخ و اېسكى قلىن كىتابى قۇيىندە قانگە بېلىپ ياتگن صمدىنىنگ جىنازەسى حقىدە ھېچ نرسە دېمەگنىمى اېدىلر. آتمىنىنگ يۇل بۇيى يىغىل كېتىشى، اۋزى اوچۇنمى ياكە صمد اوچۇنمىدى؟ بىزىنىنگ سىفرىمىز صمدىنىنگ قانلى جىنازەسى اوستىدىن باشلىدى. بو نەس سىفرىمىز ىنە كىملىرىنىنگ جىنازەسى اوستىدىن اۋتىشى مەلۇم اېمىس.

آتم اۋزىنىڭ سويوكلى و جانىدىن عزيز دوتارىنى كويدريشگە قرار قىلگندى. مېن و آتم نېمە اوچونلىگىنى بىلردىك. آتم آتمگە ايتدى:

- يىغلەمنىڭ، تورتارنى كويدىرمىڭ ھەم. بىرار بېرگە آلىب بارىپ كۆمرىمىز. آتم قىغۇگە باتگن و كسل؛ حاولى اۋرتەسىدە كۆزلىرىنى دوتارگە تىكىپ اۋتيرىر اېدى. قۇلىدە گوگرد و بېر ياغى يىغلردى:

- اېندى بودوتار بىزىنىڭ جانىمىزگە بېتمىس بلا بۇلدى.

اۋشە اثنا آتم دوتارىنى كويدىرىشىنى ايستەمسىدىم. خىالىمدە آتم مېنىڭ يۈرەگىمنى كويدىرەياتكەندەى اېدى. دوتارنىڭ ياندىرىلىشىنى آتم ھەم خواھلەمسىدى. دوتار اېندى جانسىز و قوروق ياغاچ اېمسىدى. او كىچىك عايلەمىزنىڭ اعضاسىگە ايلنىپ، حياتىمىزنىڭ اۋتگن لحظه لرى نشانەسى بۇلىپ قالگندى. دوتار جان و روح بىلن يوغىرىلىپ كېتگن، اونىڭ كويىب يانىشىگە تماشچى بۇلىپ تۈرە آلمىدىك. آتم دوتارنى سېۋىگى اوچون، اونگە كۈنگىل باغلەگنى حقى ياندىرىلمىسلىگىنى ايستر اېدى آتم. اما، باشقە بىر گپ ھەم بار اېدى. آتم كۇپراق مېنى دېب دوتار نابود بۇلىشىنى خواھلەمسىدى. بو پىنھانە گىمىزنى آتم بىلمىدى. آتمنىڭ دوتارى مېنىڭ ھەم كۈنگىلگە، قانىمگە سىنگىپ كېتكىنى بىلمىدى. مېن يۈرەگىم تەك-پوك قىلىپ، اوزاقدن، اۋىنىڭ پىنجەرسى آرتىدىن بو

صحنەنى كۆرىپ توريىمن. آتم بو قراريدن وازكېچسەيدى كاشكى. آنه،
مېن اوچون يالوارينىڭ.

اۋغلىنىڭ كۈنگلى اوچون دوتارنى كويديرمەسەن. مېنى اونىڭە ھلى
ايشىم بار. او يىلن مېنىڭ ھلى قىلىنمەگن و قىلىشىمىز كېرەك بۇلگن
ايشىمىز كۆپ. تۈستىن آتم مېنىڭ آتىمنى تىلگە آلىپ آتمگە:

- اۋغلىنىڭىز اوچون كويديرمىڭ، او حاضر سىزدن كۆرە يىخشىراق دوتار
چېرتەدى، - دىدى.

آتم آتلىنىپ، اوچىپ توشدى و باشىنى كۆتۈرۈپ، حىرت يىلن آتمگە
قرەدى. افتىدن آتمنىڭ گېنى يىخشى انگلمەگن كۆرىندى. معنالى قرەش
يىلن آتمگە:

- نىمە دېدىڭ، توشىنمەدىم؟

آتم:

- سىز و بىز دنياد بىخبر، اۋزى اۋرگىنىپ آلىدى. سېزدىك چلەدى
دوتارنى، - دىدى.

آتم ايشانقىرمەي، حىرتلىنىپ، توتارگە تىكىلىپ چوقور اۋىگە تالدى. شايد
اۋشە سۇرەياتىن كۈنلر حقىدە اۋىلەياتىگندى:

- دوتارگه بيراو قول تېگيز ديمى؟

- كيم قول اورهدى؟ قيسى دير جن قول اورگن بولسه كېرەك، - دېب جواب قىلدى آنم.

آتم حيرتده اېدى. آتم دوتارنىڭ تابى قاچكىنى بىلردى، بىراق، مېن طفىلى دوتار بوزىلگىنى گمان قىلىپ، اۋىلب ھم كۆرمەگن. قۇيرده قۇيمەى آنم:

- دوتارنى ياندىرمنگ، قۇيىنگ شو باله گاه پىللە پسخانەگە توشىپ مشق قىلىسىن، - دېردى.

آتم حيرتلىنسه حقلى اېدى. چونكه آلدىنلىرى دوتارگە نسبتاً مېندە قىلچە بولسىن قىزىقىش توغىلگىنى سىرە كۆرمەگن. آتمدن قۇرقنى اوچون آنم بو سرنى دايم يىشيريپ ايتمەى كېلردى. اۋشە پىتلىرى مېن آتمنىڭ كۆزىدن يىشيريپ دوتارى بىلن اۋىنەگىمنى بىلىپ قالسە ايسى چىقىپ كېتردى. يېر و كۆكنى بىر-بىرىگە اورردى. اما، اېندى بو پىت سىرلىرى آچىشگە جودە قولەى اېدى. آتم اېتىك دوزلىك دوكانىگە كېتسە، اويىمدە يالغىز قالگن كونلرىم، دوتارنى بخمل پوشىدن چىقىرىپ چلە باشلردىم. آنم قولاق آسردى، چلە آلىشىمنى كۆرىپ تورردى. آنمىنىڭ قولاقلىرى دوتار اونلىرىگە يىخشى اۋرگىپ قالگندى. تېزدە پېقب قالر و دوتار پردەلىرى قندەى اوشلىنىشىنى بىلىپ تورردى. گاه پىللە قى يېردە ناتوغرى چلگىنىمنى

ايتىب تورردى. آنمىنىڭ قولاقلىرى مېندىن كۆرە يىخشىراق دوتار اونىگە
اشنا اېدى. دوتارنى يىخشى چلە آلىشىمنى بىلگن آنمىنىڭ يوزىگە سېوينچ
موجلنر، حىرت ايله مېنگە و دوتار سىملرى اوزرە اۋىنەياتىگن برماقلىرىمگە
تىكىلىپ ھىجان بىلن:

- قى يېردىن اۋرگندىنىڭ، كىمدىن؟ - دېردى.

كېيىن اېسە ايسرىق توتەتىب، اونى باشىم و دوتار اوزرە ايلنتىرر، اىلكىمگە
كۆز مونچاق تىكىپ قۇيردى. دعالر قىلىپ، سوخ بۆلمەسىن، دېب طومار-
تعويذلرنى بۇيىنىمگە آسردى.

آتم حىرتلىنگىدىن ايشانمىسدى. دوتارنى آلىب آنمگە توتقزدى. محزون و
ايكى لىنگن بىر حالئەتدە:

- قنى كۆرەي، چلىسىن-چى؟ - دېدى.

افتىدىن آنم يالغان ايتىگندەي گويا. باشىدە يورەگىم بېتلەمدى. اېلەي
آلمەيىم، دېدىم. آنم بجرە آلەسن، دېب تورىيدى. آخرى قبول قىلدىم.
بىراق، قۇرقر اېدىم. بلكە، آتم مېنى سىنەماقچى بۇلگندىر. يىشىرىنچە دورتار
چلە آلىشنى، ھر كونى اونىنىڭ دوتارى بىلن مشغول بۇلىشىمنى آتم بىلگندە
اېدى، ھر دايم آنم ايتىب يورەدىگن قىامتنى باشىمگە سالمىسى اېدى؟ بو
دوتاردىن آتم كۈنگىل اوزگن، دېب اىچىمدە اۋىلەدىم. كويدىرىشنى

ايسته يدي. بيلديم كه، دوتاريني آليب يشيرينچه چلسم هم آتم نينگ
اچيغى چيقمه يدي.

آته-آتم دهليزگه چيقيشلرى و ياتاقده يالغيز قاليشيم شرطى بيلن دوتار
چليشگه كؤنديم. قبول قيلدiler. ايشيك و پنجره لرنى ياپدiler. دوتار نينگ
سېسى تشقريگه ايشيتيلمه سين، دېب كؤرپه لرنى ايشيك و پنجره لرگه
توتدiler. قؤرقنيمدن يوره گيم شدت بيلن اورر، دوتارنى قؤليمگه آليب
سېكين-سېكين دوتارنى چپرته باشله ديم. بيرينچى اؤشه آسانراق كويدن
باشلب چله كېتديم. چلديم. چلديم. چلديم. بير پيت كؤز آچيب قره سم
آتم كؤزياشلى ايله تېپه مده توريدى. سؤنگ دوتارنى قؤليمدن آليب،
يانيمگه اؤتيريب:

- فقط بير جايى، ايشيت، منه بونده ي...

دوتارنى چلدى، تېزده كؤزيگه ياش كېليب تشقريگه چقيب كېتدى. آتم
آتم نينگ آرقه سيدن يوگوردى:

- ينه كويديرماقچيميسيز؟

آتم بقيردى:

- نېگه كويديرمه ي؟ باشقه چاره يوق. اونى اؤتده ياقيش كېره ك.

تغين سېكين گېنى دوام اېتدردى:

- يوزىمنى قارە كويەگە بۇيىب، اېشككە تېسكىرى مىندىرىب، دوتارنى بۇيىمىگە آسىب، «آدملر اووو! قرەنگلر، تماشا قىلىنگلر، منە سېوملى دوتاچىلرىنىگىز» - دېيە شەر بۇيىب ايلنتىرىشلىرىنى ياقتىرەسنىمى؟

آتم جىم بۇيىب، حاويلدە اۋتىرىب قالدى. تيزەلرىنى قوچاقلەگىچە كۈز ياشى قىلدى. آتمنىڭ «انچەدن بويان كوى-قۇشوق اېشتىش گناھ سەلەدى»، - دېي ايتىنگلرى تۇغرى چىقدى. بعضىلرىنىڭ دوتار، دنبورە، طبلە، رباب و دايرەلرىنى بۇيىنلرىگە آسىب، يوزلرىنى قارەلب، اېشككە تېسكىرى مىندىرىب شەر ايلنتىرگن؛ اېرتە-ايندىن آتمنىڭ گلى كېلىپ تورىيدى. اولر كېلىشىب اويلرنى تىتاو قىلىشەدى.

شو تارنى تاپسەلر بارمى، بىر نېچە يىل دوامىدە يىققن عزت و آبرويمىز برباد بۇلەدى. يۇق، كويدىرىش كېرەك دوتارنى. خدا مەربان. بو قارە شىرپە و بولوتلر غايىب بۇلىشسە اونگە باشقە دوتار تاپىب بېرىدىم، - دېردى آتم.

آتمگە ياقردېك قىلىب دوتار چلە آلگنىمدن شادلىككە غرق اېدىم. قايللىتىب دوتار چلىب، قىامت برپا قىلىب قۇشوق ايتگىمنى قمر كۆرسىن، دېگن كونلر ايلىنجىدە قنات باغلب آلگندىك يورەگىم اوچىشگە تلىپىندى. قمر بىلسە اېدى كە، مېن خالەسىنىڭ اۋشە قالاق اۋغلى و دوتارچىنىڭ بالەسىمن. آتمنىڭ «بو قارە بولوتلر سورىلسە، سېنگە باشقە دوتار تاپىب بېرەمن»، دېگن گىيىدن خورسندمن. مېن اېسە

كويديرينگ دوتارنى، بيز خاموش تورمەيمىز بىرى بىر. ب وقارە بولوتلر كېتسە، ھەم نرسە ايزىگە توشىپ كېتەدى، دېمەن.

شام اېدى، آتم يېرگە اۋتېرىپ، قۇللرىنى تېزەلرگە قۇيگنچە، يانېب بارەياتگن دوتار چۇغلرگە قرر اېدى. چۇغلر ھلى بېرى اۋچەديگن اېمىس. آتم حاولى ايوانىدە نماز اۋقېب تورگن جايىدە كېم دېر يۇگىرە كېلدى. آتم يىلن سالاملىشىدى.

غىرە-شېرە شام قارانغىسىدە بىلدىم كە، آتم نىنگ تىنىشلىرىدىن بېرى كېلىپ، يانېگە اۋتېرىپ بىر نرسەلرنى شېيىر-شېيىر كېيىردى اونگە. خىيالىگە كېلدىمى، ياكە، آتم غىيدىن بىر نرسەنى سىزگندەى بۇلىپ نمازىنى توگتمەى، درحال تشويشلىنىپ سۇرەدى:

- نېمە بۇلىدى؟

آتم خودى، ھر لحظە بىر ناخوش خبرنى كوتەياتگن كىشىدېك چۇغلرگە كۇز تېكىپ، ساووق قانلىك يىلن:

- جنازە بۇلىدى، دېب جواب قىلدى.

تاووشلىرى اچىق كوچىسىزلىك يوكىنى تشى ياتگندەى. بوندەى بىر واقەە بۇلىشىنى ھەم بىلەياتگندەى اېدى. اونىنگ آلدىنى ھېچ كېم آلە آلمىسى اېدى؟ اېرتەگە جنازە دېگندى، آتمگە خبر كېلتىرگن تىنىش دوستى.

خالمىنىڭ قىزى قىمىنىڭ جىنازەسى... دادا، بىدادا! آخىرى قىمىسىز بۇلدىك، قىمىدىن جىدا بۇلدىك... مېن آخىر-عاقىتىدە او خرابلىك قىلەدى، دېرىدىم. قىمى ئۆزىنى ياندىرگەندى. ئىم ئۆزىدىن كېتىپ يىقىلدى. بىرچەنىڭ باشىگە كېلگەن قۇرقىنچىلىق بولسا-آفتلار قىمىنى ھىم چىتلىپ ئۆتمىسلىگىنى ئولرى بىلىش ئېدى. كۆتىلمەگەن ھادىئە ئېمىدى. ئىنىقسە، ئانە بولسا ئۆزاققە چۆزىلمەي يۈز بېرىشىنى بىلدى. ئىم جاي ئىماز ئوستىدە غىش تارتىدى. ئونىڭ قارە شامىدە چىنقىرەگەن يىغى-خىيادى كۆككە بىر كۆتىرىلدى-ئو، ئۆچىپ قالدى. دوتار چۇغلرىدىن كۆزىنى ئۆزىمەي تۈرگەن ئىم خىرتىگە قالدى. خالەمنىڭ قىزى ئىمەگە ئۆزىگە ئۆت قۇيىگەندى؟ ھى ئامردلر، ئامردلر...

يۈزلىرى جۈن باسگەن ئامردلردىن بىرى خالەمنىڭ قىزى قىمىنى خاتىنىلىككە ئالماقچى ئېكەن.

ئىم دوتارىنىڭ قىزغىش بىخىل پۇشى ھاولى ئۆرتەسىدە تۇشىپ ياتىدى. بىخىل پۇشنىڭ يىلتىرەگەن مېنى يولدىن ئۆزگەرتىپ كۆز قىممەتىدە.

ئىمىنىڭ سېسىلىرى، ياكە، بىلمەيدىم كىمىنىڭ دىر... ئىھتىمال ئۆزاق-ئۆزاقلىرىدىن ئاتىش كىمىسىنىڭ سىدالرى ئۆشە ئىرئانە زىمىن ۋە زىماندىن قولايىمىگە ئېشىتىلىپ، دوتارىنىڭ جانگىداز ئولارىگە جۇر ھالە:

- ارّه جبرینی تراق ساچینگ نینگ عشقیدین چېکر، - دېگن خوانیشلر
ینگره ماقده اېدی.

باشیم ضرب یېگنده ی ایلنه دی. شاید کویگن دوتار نینگ چوقور ناله لری،
شعرلر، آتم نینگ اۋچیب قالگن کۈنگیللرنی یان دیرووچی کویلری تامان
آغیب کېتگندیر باشیم. آتم قیتیب جای نماز اوستیدن تورمه دی. مېن بیر
دوتار تاپسم، کوی چلیب قیامت برپا قیلسم، ایچیمده گی دردیم،
دلیمدہ گی غصّه لریمنی مقام تیلیدہ قمرگه بیر بیر بیان قیلسم، دېگن امیدده
اېدیم.

آلیس-آلیسلرده پشاور شهری نینگ توتون و غبارگه باتیب یاتگن چیراقلری
کۈزگه کۆرینه دی. بو یاروغلیکنی کۆریب سېویندیم. او یېرده دوتار چله
آلیشیم ممکن اېدی. توتون و چنگ-تۈزانگه چۈککن بو یاروغلیک نینگ
او تامانیدہ نیمه لر کېچہ یاتگنینی بیلمه سک هم، کېتیب باره ییمیز. مېن بیر
دوتار تاپه من، کھین، شو دوتار ایله بلند آوازده کویلب، اۋز یورتیمگه بیر
کون قیته من، دېگن امیدده اېدیم. شونده، قمر دیوار و اېشیکلر آرتیدن
توریب، مېنینگ ناله لریمگه قولاق توتسه اېدی، دېمن اۋزیمچہ.

شو پیت آتم نینگ امیدسیز، مونگلی آوازینی اېشیتدیم. مېن بیرار نرسه
سۈرمه گن اېسم-دہ:

- ھېچ نرسە كۆرىنمەيدى. يۇق بالە جان... ھېچ نرسەدن درك يۇق. تون قارانغوسىدن اۋزىگە نرسە يۇق. فقط قارانغىلىك، - دېردى آتم.

تويەگە باقديد. آتم تويە اوستيده اېمس. قۇرقوو باسدى، تشوشلنديد.

شو آرەدە آلىسلردن بير مقامخوان عيالنينگ:

- ارّە جبريدن تراق...، - دېگن قىغولى آوازی اېشيتيلردى.

شو آرەدە تېلە بير اېركك نينگ:

- بو مېن دير آخر زمان پيغمرى، - دېگن فريادى قولايغيمگە چليوردى.

و سۇنگ كولىب:

- توبە يېى خدايم، بوندن بدتريدن اسرەسين! - دېر اېدى.

ينە تويە تامانگە تيكيلديد. قارانغى اېدى، آتم تويە اوستيده اېمسدى. تويە بۇلسە، كۆزى تۇلە اويقو، هارغين احوالده، كۆشەگنچە سېكىن-سېكىن آديملب يۇل باسيب بارەياتگندى. تويە آتمنينگ نيمە بۇلگنى و قى يېردە توشيب قالگنيدن بى خبردەى گويا. تېورەك-اطرافيمگە قرەديم، ھمە ياق ساكن، زيم-خىيا قرانغىلىك حكمران اېدى. كمرنگ ينگى آى آسمانده سوزەياتگندى. بيراق، تويە مينيپ بارەياتگن آتم راستدن ھم يۇق!

خدايم، يۇقسە قى يېردە آتم؟

يازووچى نينگ بيوگرافىسى

عبدالقادىر مرادى ۱۳۳۷- يىلدا مزار شريف شهريده توغىلدى. او حلى يېتى ياشنى تۇلدىرماگن اېدى كه اونىنگ عايله سى فارياب ولايتى نينگ اندخوى تومنىگه كۆچىپ كېلىپ، اۇشه بيرده يشىگه باشلەدى.

مرادى باشلنغىچ، اۋرتە و لىسه دورىنى اندخوى شھرى نينگ ابو مسلم خراسانى لىسه سىده بېتىردى.

او مەكتەپ نينگ اۋرتە دورىدن باشلپ ادبىي كىتابلار مطالعه سىگه قىزىققن اېدى و دايمي روشده تاغەسى نينگ كىتابخانىه سى و عامه كىتابخانىه كىتابلاردىن فايده لىنىپ تورر و بعضاً حكايه يازىشنى توتىندى.

۱۳۵۷- يىلدا كابل بىلیم يورتى نينگ ژورناليزم بۆلیمىده تحصیلىگه باشلپ، بیر سمسترنى موفقیتملى تامامله گچ، او دولت تامانیدن سیاسى تعقیب آستیگه قالیپ، درسلىرىنى ناتمام ترك اېتىشگه مجبور بۆلدى.

سۋنگ، بیر مدت شېرغان شهريده معلملىك بىلن شغللىنىپ، كېين اېسه مذکور شهريده و كابله «باختر خبر آژانسى» نينگ مخبرى صفتیده ایش بجردى. شو جريانده او دايمي روشده حكايه يازردى، اما اولرنى نشر اېتدیرمىسدى.

آلتميشينچى يىللردن كېين «افغانستان يازوچىلار انجمنى» ده تنىقلى يازوچىلاردن بۆلگن «واصف باخترى» و «رهنورد زرياب» بىلن تىنىشپ، مذکور انجمن نشریه لريده حكايه لرىنى نشر اېتدیريشگه باشلەدى.

اونینگ، «شبی که باران می بارید» نامی بیرینچی حکایه لر تۈپلمی ۱۳۶۹- ییلده «افغانستان یازووچیلر انجمنی» تامانیدن کابلده نشر ایتلیب، «ناصر خسرو بلخی فرهنگي مرکزی» نینگ «ایکینچی اۋرینلی» ساورینینی اېگلشگه موفق بۈلدى.

مرادي، کابل نینگ ایچکی اوروشلری جریانیده عایله سی بیلن پشاورگه مهاجرت قیلدی، سۈنگ اۋشه بیرده یشب، اوچ یریم ییل دوامیده «یونسکو» تامانیدن تأمینلن یاتگن و «بی بی سی رادیوسی» چارچوبه سیده باله لر اوچون فعالیت آلیب بارووچی بیر مجله ده ایشگه کیردی. پشاورده اونینگ حکایه لر افغانستانلیک نشریه لر آرقه لی متصل نشر ایتلردی. شونینگ دېک، «صدایی از خاکستر» ناملی ایکینچی حکایه لر تۈپلمی ۱۳۷۴- ییلده چاپدن چیقدى.

مرادي، سۈنگ هالند مملکتیگه هجرت قیلیب، حاضرگچه عایله سی بیلن اۋشه بیرده یشب کېلماقده. اما اونینگ اثرلری آلدینده گی دېک پشاورده چاپ ایتیلر اېدی. «رفته ها بر نمی گردند» تۈپلمی ۱۳۷۶، «سرمه و خون» رومانی ۱۳۸۲، «دختر شالی های سبز» تۈپلمی ۱۳۸۶ و «برگ ها دیگر نفس نمی کشند» ناملی رومانی ۱۳۸۸- ییلده چاپدن چیقدى. همده، «شمع ها تا آخر می سوزند» ناملی سیلنمه حکایه لر تۈپلمی تهرانده «آتنا» نشریاتی تامانیدن ۱۳۸۴- ییلده، «چشم های سیاه بهار» ناملی تۈپلمی «بامیان» نشریاتی تامانیدن ۱۳۹۳- ییلده فرانسه ده و «خواب تلخ» ناملی حکایه لر تۈپلمی آمو نشریاتی تامانیدن ۱۴۰۰- ییل تهرانده چاپ ایتیلدی.

شونینگ دېک، اونینگ حکایه لریدن بیر قطاری ذاکر عمری تامانیدن اۋزبېک تیلیگه اۋگیریلیب، «تاغه تمیرچی» و «تۈپه لنگ کونی» نامی بیلن مزار شریف شهریده نشر ایتیلگن.

اۋزىمىزنىڭ كىم سوقوم يازووچىمىز قانداق قادىر مەرادى كەفكەچە
يازىش يۈلىنى تەجرىبە قىلدى. قادىر مەرادىنىڭ «سورمە و
خون» رومانى (قۇلىنىڭىز دەگەن ئىش)، «كىمىيانىڭ كۆزلىرى» و يەنە
قەتەر ھەيكەللىرى غەنە كەفكا نەفسى تەپكەن شەھەر بىدىيەت
نەمۇنەلەردىر. «قەتەر ياپىنىڭىن بابا» ھەيكەل سەيدە ھەم كەفكانىڭ
نەفسى ئوف ئورىپ تۇرىدۇ. قادىر مەرادىنىڭ ئوشبۇ
ھەيكەل سەيدە سەمبولىزىم و رومانىزىم غەنەلەرنى قارىشى تەرىپ،
سەنگىدە ئالگەن. ئادىبىنىڭ ئوغانستان يازووچىلىرى ئەرەسەيدە
يوكسەك مەقسەت بار. ئامما، ئونى تەن ئالمەسلىك، تۈركستان-
ئۆزبەك ئاغلاننى بۆلگەننى ئوچۇن كۆرە ئالمەسلىك ئولتۇرە كۆپراق
ھەمراھلىك قىلەدۇ.

